

မြတ်ငြိမ်း

အိပ်မက်ပမာ

THE
DREAM
MAKERS

JOHN SHERLOCK

အပိုင်း ။ ၁ ။
ရတ်တရက်ကြွ

အခန်း (၁)

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခုတော့ ပေါ်ပေါက်တော့မည်။ သည်
လိုဖြစ်တော့မည်ဆိုသည် ကို ရှာနာလန်ဒရီ မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်လိုက်သည်
နှင့် ခံစား သိရှိ နေရသည် ။ စင်စစ်သည် ခံစားချက်သည် ကုဇကို
မြို့ကလေးသို့ ခြေချမိသည့် နေ့ကတည်းက သူ့ ရင်တွင်းမှာ
ခိုတွယ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ခုဆို ကုဇကိုမြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်
မှာ ရက်သတ္တပတ်သုံးပတ်ရှိပြီ။ သည် ရက်ပိုင်းများ အတွင်း စိတ်တွေ
လေးသည် ထက်လေးလာသည် ။ သို့ပေမဲ့ ကုဇကိုမြို့နောက်ခံ ရှုခင်းနှင့်
ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းတွေက ပြီးတော့မည်။ သူ သောကပွားနေသည့်
ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်ရပ်က ဖြစ်ပေါ်မလာသေး။ မည်သို့ဖြစ်စေ
သူကတော့ စိုးရိပ်နေဆဲ။ ကြောက်လန့်နေဆဲ။ ဘယ်လောက်ထိ စိုးရိမ်
ကြောက်လန့်နေသလဲဆို မထင်မှတ်သည့် အသံလေးတသံ၊ သို့မဟုတ်
လှုပ်ရှားမှုလေး တစ်ခုကို ကြားရမြင်ရရုံဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
ဆတ်ဆတ်တုန်နေမိသည် အထိ။

ခုလည်း အလုံပိတ်ထားသည့် တံခါးတွေ အပြင်ဘက်အမှောင်ထဲမှ

ခွေးဟောင်သံကို ကြားရုံမျှဖြင့် သူ့မှာ ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထနေသည်။ ။

‘အင်း ... အိပ်လို့ မရဘူးလား ...’

ဘင်အဲရစ် အိပ်မှုနံရံခန်းမှ လူးလွန်ရင်းမေး၏။ သူ့အသံက အိပ်ချင်မူးတူးလေသံ။

‘ချစ်လို့ ပါ’

ရှာနာလေသံမျှဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ ။

‘ဘယ်နှနာရီထိုးပြီလဲဟင်’

‘အရုဏ်တက်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင် တစ်နာရီလောက် အိပ်လို့ ရပါသေးတယ်။ စိတ်ချလက်ချအိပ်ပါ။ အချိန်တန်တော့ မမ နှိုးမှာ ပေါ့’

ကုဇကိုမြို့ကလေးသည် ပီရူးနိုင်ငံ တောင်တန်းများ ပေါ်ပေတစ်သောင်းတစ်ထောင်အမြင့်တွင် တည်ရှိ၏။ ရှာနာသည် သည်မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာကတည်းက နံနက် အစောကြီး နိုးနေသည်။ တစ်ညမျှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်လို့ မရ။ တော်တော် စိတ်တိုစရာ ကောင်းသည့် အဖြစ်။

နောက်ဆုံး အရုဏ်ဦး၏ မှီ နံပျပျ အလင်းရောင်သည် ပိတ်ထားသည့် တရုတ်ကပ်များကြားမှာ အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ အခန်းထဲရှိ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပရိဘောဂ များကို ရေးရေးမျှ မြင်သာလာသည်။ ။ အခန်းနံရံတစ်ဖက်တွင် ကပ်မှီထားသည် မှာ ဖောင်းကြွ ကနုတ်ပန်းများ ထွင်းထားသည့် ဧရာမ မဟော်ဂနီအဝတ်စီရိုကြီး။ သည် ဗီရိုကြီး၏ ထုထည်က တံခါးပေါက်နားတွင် ချထားသည့် စားပွဲကလေးနှင့် ထိုင်ခုံနှစ်လုံးကို လွှမ်းမိုးနေသည်။ ။ သည် မြင်ကွင်းက ရှာနာကို

စိတ်နှလုံးချောက်ချားစေသည် ။ သည် မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်တော့ မိမိ
ငယ်ဘဝက နေထိုင် ကျင်လည်ခဲ့သည့် ညင်းသိုးသိုး အိမ်အိုကြီးကို
ဝိုးတဝါး သတိရစေသည် ။ သည် အိမ်ကြီးသည် အင်္ဂလန်ပြည်
မြောက်ပိုင်း လန်ကက်စတာ ပြည်နယ်ရှိ တူးမြောင်း တစ်ခုနားတွင်
တည်ရှိသည် ။ သည် အိမ်ကြီးအကြောင်း တွေးမိတော့ မိမိဘဝ၏
မပြည့်စုံမှုကို ဖြတ်ခနဲ သတိရမိသည် ။ သို့ဖြင့် အဆိုပါ မပြည့်စုံမှုကို
ဖြည့်ဆည်းသည့်ပမာ၊ ဘင်အနားပိုပြီး တိုးကပ်လိုက်၏။

ဘင် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ရှာနာ ကိုယ်ပေါ်မှ
သူ့လက်ကို ရွေ့လျားလိုက်သည် ။ သူ့လက်ဖဝါးတွေ
ကြမ်းထော်နေသည် ။ ‘ရုတ်တရက် - ကြွေ’ ဇာတ်ကား
ဇာတ်ဝင်ခန်းများမှာ မြင်းစီးခန်းတွေ တော်တော်များများ ပါသည် ။
မြင်းဇက်ကြိုးတွေ ကိုင်ရလွန်းသဖြင့် သူ့ လက်တွေ ကြမ်းနေခြင်း
ဖြစ်၏။

မထင်မှတ်ဘဲ ရှာနာ့ မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရေကြည်တွေ
အိုင်ထွန်းလာသည် ။ ဘင်ရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည် ။
နေလောင်ထားသည့် သူ့ဆံပင်ကောက်ကွေးတွေက ပွယောင်းနေသည် ။
နေစားထားသဖြင့် ညိုမောင်နေသော သူ့ပါးပြင်ချောမွတ်မွတ်က
သွေးရောင်လျှမ်းနေသည် ။ သူ့ကြည့်ရတာ သူ့အသက်
နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ထက်ပင် ပိုပြီး နုပျိုချောမောနေ၏။ ရုတ်တရက် ရှာနာ
ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲ နာသွားသည် ။ တကယ်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်၏
အသက်မှာ ဆယ်နှစ်တိတိ ကွာခြားနေပါကလား။

နှစ်ယောက်သား နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲစွာ လဲလျောင်းနေကြ၏။
လော က မှာ ဘာကိုမျှအမှုမထား။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို

မော်တော်ကား စက်သံ တစ်ခုက ဖြူခွင်းလိုက်မှ သူတို့ လည်း လူးလွန့်
လှုပ်ရှားလာသည်။ ။

‘ဘယ်တော့လဲဟင်’

ဘင်က တံတောင်ဆစ်ပေါ် အားယူထူမတ်ရင်း ရှာနာကို
ငေးငေးမောမောကြည့်လျက် မေးသည်။ ။

‘ဘာကိုပြောတာလဲ’

‘မမကို မောင့်ဇနီးမယား အဖြစ် လက်ထပ်ယူခွင့်ပြုပါလို့
စောစောလေးကပဲ မောင် ပြောခဲ့တယ်လေ ...’

‘မောင် သေသေချာချာ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား မောင်ရယ်’

‘သိပ်သေချာတာပေါ့။ မောင်တို့ နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးရမှာ
တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ဘယ်တော့လဲဆိုတာနဲ့ ဘယ်မှာ လဲဆိုတာပဲ’

‘ဒီမှာ တော့မဖြစ်ဘူး၊ ဆိုလိုတာကလေ အို ... ဟို’

သူ့အသံတွင် စိုးရိမ်သောကတွေ စွက်နေသဖြင့် ရှာနာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် အံ့အားသင့်မိ၏။

‘မမ ပူပင်သောကတွေ ဖျောက်မပစ်နိုင်ဘူးလား ကွယ်’

‘ဟင့်အင်း’

‘ခုထိ ဘာဆိုဘာမှ ဖြစ်မလာဘူးလေ၊ ဖြစ်လို့ လား’

ရှာနာ ခေါင်းခါပြသည်။ ။

‘ဖြစ် လာ မှာ လဲ မဟုတ်ဘူး ၊ စတန့်ခန်း ရိုက်ကွက်က
တစ်ကွက်ကျန်ပါတော့တယ် မမရယ်၊ အဲဒီအခန်းကလဲ
အန္တရာယ်မရှိပါဘူး၊ နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆို မောင်တို့

နှစ်ယောက်စလုံး လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်ကို ပြန်နေကြပြီလေ။ မောင်တို့ ဗေဂတ်စ်ကိုသွားလို့ ရတာပဲ။ အဲဒီမှာ ဆို သွေးစစ်စရာလဲ မလိုဘူး၊ ဘာမှ မလိုဘူး’

‘အဲ ဒီ မှာ ရှိတဲ့ ပန်းရောင် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းတွေထဲက တစ်ကျောင်းမှာ လား’

‘ဒါပေါ့၊ မောင်သိတာလဲ အဲဒီ တစ်နေရာပဲ သိတာကိုး’

ပြောရင်းဆိုရင်း ဘင်ရေချိုးခန်းသို့ ထသွားသည် ။

‘ဟေး ဟေး ... မြန်မြန်ထက်ထက် လုပ်ကြလေ၊ ငါတို့ ဒီတစ်ကွက်ရိုက်ဖို့ တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူးကွ’

အသံလာရာသို့ ရှာနာသွားကြည့်တော့ ရုပ်ရှင်ရိုက် ကင်မရာနားမှာ ရပ်နေသည့် ဂျီအဲရစ်ကို တွေ့ရ၏။ ဘင်၏ ပထွေးဖြစ်သူသည် အဖြူရောင်သန်းနေသည့် ဆံပင်ပွယောင်းယောင်းပေါ်တွင် ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည် ။ ရုပ်အင်္ကျီကတော့ ကြေးကြေးမွမွပင်။ လည်ပင်းတွင် လည်စည်း တစ်ထည် ပတ်ထားသည် ။ ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာ ဝတ်ထားသည် ။ စီးထားသည့် ဖိနပ်ကတော့ ခွာတွေပင် ပါးနေပြီ။ သူပုံစံက ဒေါ်လာ ၁၂ သန်းတန် ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို ရိုက်ကူးနေသည့် ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်နှင့် မတူ။ စက်ဘီးသမားတစ်ယောက်နှင့် ပိုတူနေသည် ။ ‘ရုပ်တရက် ... ကြွေ’ ဇာတ်ကားကို ဦးစွာ အာဂျင်တီးနားမှာ ရိုက်ခဲ့၏။ ယခုပီရူးမှာ လာရိုက်၏။ ရိုက်ရက်များမှာ လနှင့်ချီကြာခဲ့ပြီ။ သည် အတောအတွင်း သူ့ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင် ၂၀ လောက် ကျသွားသည် ။ မျက်လုံးတွေ နီရဲနေပြီး မျက်နှာမှာ ပါးခြောင်နားခြောင် ကျနေသည် ။ ဂျီအဲရစ်ခုချိန်ထိ အင်ပြည့်အားပြည့် အလုပ်လုပ်နေနိုင်သေးခြင်းမှာ

မကြာမကြာဆိုသလို ရှုနေရသော ကုတ်ကင်းမှုန့်များကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

ဂျီမော့ကြည့်လိုက်တော့ ပြတင်းဝမှာ ရပ်နေသည့် ရှာနာကို တွေ့သည်။ ။ ခဏမျှအကြည့်ချင်း ဆိုင်နေသည်။ ။ ထို့နောက် ဂျီကစပြီး အကြည့်လွဲသည်။ ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းသို့ စူးစူးစမ်းစမ်း လာကြည့်နေသည့် မျက်နှာညစ်ပေ၊ ဆံပင်ကျစ်ဆံ့မီးကို သိုးမွေးဖြင့် စုချည်ထားကြသည့် အင်ဒီးယန်းလူမျိုးများအား ကွေ့ရှောင်ကာ ရုပ်ရှင်မင်းသား ပေါလ်နယူးမန်နှင့် ရောဘတ်ရက်ဖို့ တို့ ကော်ဖီသောက်ရင်းစကားပြောနေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ။

ဘင် ရေချိုးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာတော့ ရှာနာ ပြတင်းပေါက်မှာ ပင် ရပ်နေဆဲရှိသေးသည်။ ။ ရေချိုးခန်းတံခါး ဖွင့်သံကို ရှာနာမကြားလိုက်။

ဘင်က ရှာနာမသိအောင် နောက်ဘက်မှ အသာရပ်ကြည့်နေသည်။ ။ အသက်က သုံးဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီ။ သို့တိုင်လှနေဆဲ။ သို့ပေမဲ့ သူ့အလှကို စာဖွဲ့ဖို့ ခက်သည်။ ။ မျက်နှာသွယ်သွယ် ညိုမှို င်းလဲ့ ရှုန်းနေသည့် မျက်လုံးရွဲကြီးတွေ၊ အုန်းခွံရောင် ဆံကေသာ ဖားဖားလျားလျား၊ သိုးမွေးလို ဖြူဆွတ်နေသည့် အသားအရေ။ သို့သော် ဘင်ကတော့ ရှာနာကို ချစ်သည် မှာ အပေါ်ယံ အလှအပကြောင့်သာမဟုတ်။ သည် ထက်မက သာလွန်လေးနက်သည်။ ။ ရှာနာကအေးသည်။ ။ သိုသိုသိပ်သိပ်ရှိသည်။ ။ ပြီးတော့ မာနလည်း ရှိသည်။ ။ နောက်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသည်။ ။ ဘင်အသာလေး ခြေဖျားထောက်လျှောက်လာသည်။ ။ ရှာနာနောက်ရောက်တော့ အမျိုးသမီးကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။

‘ဟိုင်း ... အသားဖြူဖြူနဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်ရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်မတွေကို
မောင် အရမ်းသဘောကျ တတ်တယ်ဆိုတာ မမကို မောင်
ပြောဖူးလားဟင်’

နားအနီးကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးမေး၏။

‘မမကို ဖက်ထားပါနော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မမ ကြောက်နေတယ်’

‘ဟာ ပေါက်တတ်ကရဗျာ၊ မမကို မောင်ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊
အားလုံး အဆင်ချောသွားမှာ ပါလို့၊ ကဲ ... မပြောခဲ့ဘူးလားဗျာ’

ရှာနာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။ သို့သော် ဘင်ကို နမ်းဖို့
လှည့်လာသောအခါ သူ့ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ ...

‘မမ ဒီအပေါ်မှာ နေခဲ့လေ၊ နှစ်နာရီလောက် ကြာရင်
မောင့်အလုပ်က ပြီးသွားမှာ ပါ၊ ပြီးသွားတာနဲ့ မောင်တို့
တစ်ညနေခင်းလုံး ဈေးလျှောက် ဝယ်ကြရအောင်လေ ... ဟုတ်လား’

‘မမ မောင့်အနားမှာ ရှိနေချင်တယ်ကွယ်’

‘မမ မောင့်ကို ကြည့်မနေဘူးဆိုတာ သိနေရင် မောင်
အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ပိုပြီးလွယ်လိမ့်မယ်
ထင်တယ်’

နှစ်ယောက်တင်းတင်း ဖက်ထားမိသည် ။ ဘင်က သူ့မမကို
ရင်ခွင်တွင်းမှ ဖြေလျော့ပေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်ထိ စကားမဟမိကြ။
ဘင်အဝတ်အစားဝတ်နေတော့ ရှာနာက ခုတင်စွန်းတွင် ထိုင်နေသည် ။

ဘင်ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းသို့ သွားရန် အသင့်ဖြစ်ချိန်တွင် မှ
ရှာနာကတိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ ။

‘မောင် ဒါလေး ဆွဲထားစေချင်တယ်’

သူ့လည်တိုင်တွင် ဆွဲထားသည့် ငွေဆွဲကြိုးလေးကို ဖြုတ်သည်။ ။
ဆွဲကြိုးပေါ်တွင် ငွေလက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးတစ်ခု။

‘မမ သာသနာပြုကျောင်းမှာ ကျောင်းနေခဲ့တုန်းက
သီလရှင်တစ်ပါးက မမကို ပေးခဲ့တဲ့ ဆွဲကြိုးလေးလေ’

ဘင်က သူ့မမရှေ့မှာ ဒူးထောက်လိုက်၏။ ရှာနာက သူ့မောင်၏
လည်တိုင်တွင် ဆွဲကြိုးလေးဆွဲပေးသည်။ ။

‘မမကို ချစ်တယ်’

‘အဲဒါကြောင့် ပိုပြီးခံစားရတာပေါ့’

ဘင်မတ်တတ်ပြန်ရပ်သည်။ ။ တံခါးဝဆီသွားသည်။ ။
သမင်လည်ပြန်တစ်ချက် လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ ပြတင်းဝကို
စိုက်ကြည့်နေသည့် ရှာနာကိုတွေ့ရ၏။

သူ့မမဆီ ပြန်သွားပြီး ထွေးပွေ့ အားပေးချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား
ပေါ်လာသည်။ ။ သို့သော် အချိန်မရှိတော့။ ရိုက်ကွင်းမစမီ
ပြင်ဆင်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ ။

ဟိုတယ်အိုကြီး၏ မှီ နံပျပျဇဉ်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့
လှမ်းထွက်လိုက်သည် နှင့် မျက်စိတွေကျိန်းစပ်သွားသည်။ ။ နံနက်ခင်း
အလင်းရောင်က စူးရှလွန်းသည်။ ။ ပီရူးနိုင်ငံတွင် ဇန်နဝါရီလ ဆိုသည်
မှာ နွေလယ်ကာလ။ နောက်ပြီး တောင်ပေါ်ဒေသ ဖြစ်နေသဖြင့်
နေခြည်များက ပိုပြီးပူနွေးသည်။ ။ ခုဆို နံနက် ရှစ်နာရီပဲ ရှိသေးသည်။ ။

သို့သော် မြင်းထိန်းများ ယာယီတည်ဆောက်ထားသည့်
မြင်းစောင်းဆီသို့ လျှောက်သွားရုံရှိသေးသည် ။ ဘင်မှာ
ချွေးဒီးဒီးကျလာသည် ။

‘ကဲ ... ကြိုက်တဲ့ ကောင်သာရွေး၊ မြင်းတွေကတော့ ပိန်မသာ
လိမ်မသာချည်းပဲ၊ အားလုံး မျိုးမစစ် မြင်းတွေလေ’

မြင်းထိန်းချုပ်က ဆီးကြိုပြောသည် ။ ဆေးချေးများ ဖြင့်
မည်းညစ်နေသော သွားတွေထဲမှ ၊ ကျိုးနေသည့် သွားပေါက်ထဲမှ
ဆေးရွက်ကြီး အရည်တွေ စီးကျလာသည် ။ ဒါကို သူက လက်ခုံဖြင့်
သုတ်ပစ်လိုက်သည် ။

ဘင်က စီတန်းရပ်နေသည့် မြင်းခြောက်ကောင်ကို
အကဲခတ်ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် ခြောက်ကောင်ထဲမှ အတောင့်ဆုံး
မြင်းနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ညွှန်ပြကာ ...

‘အဲဒီကောင်ကြီး စီးမယ်’

မြင်းထိန်းချုပ်က သစ်သားတန်း တစ်တန်းပေါ် တက်သည် ။
လက်ထဲမှ ကြိုးခွေကိုပစ်ပြီး ဘင်ရွေးသည့် မြင်းကြီးကို စမ်းလိုက်၏။
ပြီးတော့ ပါးချပ်တပ်သည် ။ ထိန်းကြိုးဆင်သည် ။ ကုန်းနှီးတင်သည် ။
မြင်းနက်ကြီး တစ်ချက်ကလေးမျှ အာခံခြင်းမပြု။

‘ဟင်း ... မြင်းသားဖော်စားဖို့ ပဲကောင်းတယ်၊ ဒီမြင်းတွေ
အကုန်လုံး ဒီမြင်းမျိုးတွေ ချည်းပါပဲ’

ဘင် ဘာမျှပြန်မပြော။ မြင်းကြီးကိုသာဆွဲပြီး လမ်းမပေါ်
အစွန်းထွက် စီးမိုးနေသည့် အငူစွန်းရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်တက်ခဲ့၏။
တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အားစိုက်တက်ခဲ့ရသဖြင့် ခေါင်းထဲ မူးရီမူးဝေ

ဖြစ်လာသည် ။ နောက်ပြီး အကြာကြီး အသက်အောင့်ထားရသလို
အသက်ရှူမဝ ဖြစ်လာသည် ။ ဘုရားသိကြားမလို
အမြင့်ကြောက်ရောဂါ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ အမြင့်တက်လျှင် မူးတတ်သည့်
ရောဂါဆိုလျှင် အခြေအနေဆိုးနိုင်သည် ။ သည် အချိန်ကမူမေ့
လဲရမည့် အချိန်မျိုးမဟုတ်။ နှာခေါင်းသွေးလျှံရမည့် အချိန်မျိုးလည်း
မဟုတ်။

‘ဖြစ်ရဲ့ လားဟေ့ ... အပေါ်မှာ ’

သူ့အား မော့ကြည့်နေသည့် ဂျီအဲရစ်ကို မြင်ရ၏။ မေမေ
ဆုံးပါးပြီးကတည်းက မိမိတွယ်တာ အားထားခဲ့ရသည့်ပထွေးတော်။
သူ့ကြည့်ရတာ အလုပ်ပိလွန်းပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသလို။
သူတကယ်ရှိသည့် အသက်ငါးဆယ်နှစ်နှစ်ထက် အတော်ကြီး ပိုပြီး
ရင့်အိုနေသည် ။

‘ဦး အသင့်ဖြစ်ရင် ပြောပါ’

‘နောက်ခံ ကောင်းကင်မှာ တိမ်စုလေး တစ်ခုလောက်
ပေါ်လာအောင် စောင့်နေတာကွ၊ မင်းခုန်နိုင်တာ သေချာရဲ့ လား’

ဂျီက စကားပြောအော်သံကို နှုတ်ခမ်းဝမှာ တွေ့ပြီး အော်ပြော၏။

ဘင်ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ သူ၏ ပြင်ပသွင်ပြင်များက ရင်ထဲမှာ
လှုပ်ရှားပေါ်ပေါက်နေသော စိုးရိမ်စိတ်များကို စိုးစဉ်းမျှ
ဖော်ပြခြင်းမပြု။ သူက မျက်လုံးအစုံကို မှေးကျည်းပြီး သူမြင်းနှင့်
ခုန်ရမည့် အကွာအဝေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
မှန်းကြည့်လိုက်သည် ။

မိမိရှိနေသည် က တောင်ကုန်းအငူ စွန်းကလေး။ ကြားမှာ

ကျောက်ခင်းလမ်းကလေး ရှိသည် ။ ကျောက်ခင်းလမ်း၏ ဟိုမှာ
ဘက်တွင် တောင်ခါးပြတ်တစ်ခု။

ပေနစ်ဆယ်။ ဒါမှ မဟုတ် ပေသုံးဆယ် ခြားမည်။ အရှိန်နှင့်
စီးလာသော မြင်းဖြင့် ခုန်ကျော်လျှင် ပြောပလောက်သော
အကွာအဝေးမဟုတ်။

သို့ပေမဲ့ သူ့မှာ အရှိန်ယူရလောက်အောင် နေရာမရှိ။
ခြေလေးချောင်းစုံရပ်နေသည့် မြင်းဖြင့် ခုန်ကျော်ရမည့်အနေအထား။

‘ငါ မင်းကို အချက်ပေးတဲ့ ထိ စောင့်လေ၊ နောက်ပြီး
ကြည့်ကောင်းအောင် လှလှပပလဲခုန်နော် ဟုတ်ပြီလား’

ဘင် ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်၏။ ထို့နောက် တုန်လှုပ်မှု
ကင်းဟန်ကြိုးစားဟန်ဆောင်ပြီး မြင်းပေါ်တက်လိုက်၏။ သူရှိရာသို့
မော့ကြည့်နေသော မျက်နှာများကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။
ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားများ သည် ရုပ်ရှင်စရိုက်ကတည်းက ဘင်နှင့်
သူပထွေးအကြား တင်းမာမှုများ ပေါ်ပေါက်လာသည် ကို
လည်းကောင်း၊ သီတင်းပတ်တွေ ကြာလာသည် နှင့် အမျှ တင်းမာမှုတွေ
ကြီးထွားလာသည် ကို လည်းကောင်း၊ ရိပ်စားသိရှိနေကြ၏။
ဘာကြောင့် သည် လိုတင်းမာမှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာရသည် ဆိုသည် မှာ
လည်း လူတိုင်း အသိ ဖြစ်နေသည် ။ သူတို့ အားလုံး
'သောင်းပြောင်းထွေလာ' နှင့် 'ဟောလီဝုဒ် သတင်းထောက်'
သ တ င်း စာ များ မှာ ပါသည့် တီးတိုးသတင်း
ကဏ္ဍကိုဖတ်နေကြသူတွေပဲ။

အဆိုပါသတင်းများ အရဆို ရှာနာလန်ဒီသည် ဂျီအေရစ်နှင့်
လက်ထပ်မယူသေးသော မယားအဖြစ် ခံယူခဲ့သည် မှာ လွန်ခဲ့သည့်

တစ်နှစ်ထိ။ သို့သော် သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ရှာနာသည် ဂျီကိုပစ်ပြီး
ဘင်နှင့်အတူ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့၏။

တချို့ကဆို ဂျီသည် မိမိဘက်က
အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ဘာကြောင့် ဘင်ကို လူစားထိုး
စွန့်စားသူ အဖြစ် ငှားရမ်းခဲ့သလဲဟု ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
မေးခွန်းထုတ်ကြသည် ။

တချို့ ဆောင်းပါးရှင်တွေကမူ ဂျီသည် ဘင်အား
လက်စားချေနိုင်ရန် အလွန်မတန် အန္တရာယ်များ သည့် စွန့်စားခန်းများ
တွင် လူစားထိုး သရုပ်ဆောင်ခိုင်းဖို့ ငှားရမ်းခြင်း
ဖြစ်ကြောင်းစွပ်စွဲကြသည် ။

သို့သော် အဖြစ်မှန်မှာ အခက်ခဲဆုံးဆိုသည့် ရိုက်ကွက်များ တွင်
လူစားထိုးဝင်ခွင့်ပြုဖို့ ဘင်ကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ တတွေအားလုံး ဘယ်သူမျှနားလည်နိုင်စွမ်း မရှိသည် မှာ
သားအဖနှစ်ယောက်အကြား လေးနက်ခိုင်မြဲစွာ တည်ရှိနေသော
မေတ္တာတရားနှင့် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး တန်ဖိုးထားလေးစားမှု၊ သည်
နှောင်ကြိုးမှာ ဘင်၏ မိခင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဆုံးစီရင်ပြီးချိန်၊ ဘင်
ခုနစ်နှစ်သား အရွယ်ကတည်းက စတင်နှောင်ဖွဲ့ခဲ့သည့်
သံယောဇဉ်ကြိုး။ ဘင်၏ မိခင် ဂျိန်းပယ်လီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အဆုံးစီရင်သွားချိန်က သူသည် ထိပ်တန်း မင်းသမီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့ခင်ပွန်း ဘင်၏ ဖခင်သည် ဘင်ကိုမွေးပြီး
ရှစ်လအကြာတွင် ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားသည် ။
ထိုအချိန်ကတည်းက သွေးပျက်သွားသော ဂျိန်းပယ်လီသည် ပင်ကို
အနေအထားသို့ ပြန်မရောက်တော့။ ဂျိန်းသည် ဂျီနှင့်လက်မထပ်မီ

ငါးနှစ်လုံးလုံး မုဆိုးမလေးဘဝဖြင့် နေထိုင်ခဲ့သေးသည် ။ သူတို့ နှစ်ဦး အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင်မပြေ။ အိမ်ထောင်သက် တိုတောင်းခဲ့၏။ အကြောင်းရင်းမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဂျီက မအောင်မြင်သေးသူ၊ ဒါရိုက်တာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရအောင် အသေအလဲ ရုန်းကန်နေရသူ။

ထိုအချိန်တွင် ဂျိန်းပယ်လီက လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသည့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦး။

သို့သော် ဂျိန်းကွယ်လွန်သောအခါ ဂျီကဘင်ကိုခေါ်ယူ မွေးစားခဲ့သည် ။ ကလေးငယ်ကို ဖခင်ရင်း တစ်ဦးအတိုင်း စောင့်ရှောက်သည် ။ ကျွေးမွေးပြုစုသည် ။ ချစ်လည်း ချစ်သည် ။

ဂျီကဘင်အား ဘက်ဗာလီတောင်ကုန်း စစ်တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား ပို့ထားသည် ။ ကျောင်းမှ ခွင့်ရတိုင်း ဘင်သည် သူ့ပထွေး အလုပ်လုပ်နေရာသို့ လိုက်သွားနေကျ ဖြစ်၏။

ဇာတ်ရုံများ ၊ ရုပ်မြင်သံကြား၊ စတူဒီယိုများ ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းများ ။ ဂျီကလည်း သားတော်မောင်အား ရုပ်ရှင်ပညာ၏ သိမ်မွေ့နက်နဲမှုများကို မမောမပန်း ရှင်းပြသည် ။ သင်ပေးသည် ။

ဘင်စစ်တက္ကသိုလ်မှ ထွက်လာတော့ ဘင်အား ရုပ်ရှင်လောကထဲ ဝင်နိုင်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့သည် ။

ဦးစွာ ဘင်အား ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေထဲတွင် တစ်ကွက်စ၊ နှစ်ကွက်စ ဝင်ရောက်သရုပ်ဆောင်ခိုင်းသည် ။ သို့သော် သည် လိုဇာတ်ကားတွေသာ များ လာသည် ။ ဘင်သည် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မလာ။ သရုပ်ဆောင်ကောင်း တစ်ယောက်၏ အရည်အသွေးမျိုးလည်း မပြနိုင်။

ထို့ပြင် သူ့ကိုစက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပညာသည် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပြန်သည် ။ စင်စစ် ဘင်မှာ ပါရမီရှိသည် ။ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သည် ။

သို့သော် သူကပညာသည် ဆန်ဆန် အရည်အသွေးပြဖို့ ထက် ရုပ်ပိုင်းအရ အရည်အသွေးပြဖို့ ကို ပိုမိုအားသန်သည် ။ ကျောင်းမှာ တုန်းကဆို သူသည် အားကစားပြိုင်ပွဲများ တွင် ထူးချွန်ခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် အားနှင့်မာန်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ချင်းတွန်းတိုက် ကစားရသည့် ဘောလုံးကစားနည်းမျိုးတွင် ပိုပြီး ထူးချွန်ခဲ့သည် ။

ဂျိုရှပ်ရှင်ရိုက်ရာသို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေစဉ်မှာ လည်း အခြားအခြားသော ရုပ်ရှင်ပညာသည် များ ထက် လူစားထိုးစွန့်စားခန်း သရုပ်ဆောင်များ နှင့် ပိုပြီးနီးစပ်သည် ။ ပိုပြီးရင်းနှီးသည် ။ အဆိုပါ စွန့်စားခန်း သရုပ်ဆောင်များက သူ့ကို မြင်းစီးသင်ပေးသည် ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် မော်တော်ကားများကို စွန့်စွန့်စားစား မောင်းနည်း သင်ပေးသည် ။ အထိုးအကျိတ်တွေ၊ လဲပုံကျပုံတွေ သင်ပေးသည် ။ နောက်ပြီး သည် လုပ်ငန်းတွင် အဓိကကျသည့် အခုန်အပြန်၊ ကျွမ်းထိုး၊ ဒိုင်ဗင်ထိုးနည်းများကိုလည်း သင်ပေးသည် ။ ဘင်က ဒါတွေလုပ်နေရတာ ပျော်ရုံမဟုတ်၊ ထူးကို ထူးချွန်သည် ။

သို့ဖြင့် နောက်ဆုံး သူ့ကိုစတန့်သရုပ်ဆောင်များ အသင်းမှ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် လက်ခံသည် အထိ ထူးချွန်ခဲ့သည် ။

သည် တော့ ဂျိုကလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့် သားတော်မောင်ကို အလုပ်ပေးခဲ့၏။ ရိုက်ကွင်းမှာ ရှိနေစဉ်ဆိုလျှင် ဂျိုက ပညာသည် တစ်ယောက်လို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည် ။ ဆွေမျိုးဆိုပြီး မျက်နှာသာပေး၊ ဘက်လိုက်ခြင်းမျိုးတော့မရှိ။ သို့သော် သူတို့

နှစ်ယောက်တည်း ရှိချိန်များ တွင် မူ ဘင်၏ အရည်အသွေးနှင့် နည်းစနစ်များကို တိုးတက်ပြောင်မြောက်လာအောင် စိတ်ဝင်တစား ဆွေးနွေးလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ ဆွေးနွေးချိန် ရှာနာလည်း ရှိနေလေ့ရှိ၏။ ပထမတော့ ရှာနာသည် ဂျီ၏ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းလဲနေသော သာမန် အိပ်ဖော်တစ်ဦး အဖြစ်သာ သဘောထားခဲ့၏။

သို့သော် အချိန်လွန်စွာ နှောင်းမှ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဆန်းစစ် သတိပြုမိသည် မှာ မိမိသည် ရှာနာကို စွဲလမ်းနေမိပါပြီကောဟု ။ အချိန်တွေကြာလာသောအခါ သူ့အစွဲအလမ်းသည် အချစ်ဆင့်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့သည် ။ ပထမတော့ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို မဖော်ပြဝံ့။ လပေါင်းများစွာ မျိုးသိပ်ထားခဲ့၏။

သို့သော် ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လွန်းမက တင်းကျပ်လွန်းသဖြင့် ဖွင့်ပြောမိတော့မှ ရှာနာကလည်း မိမိနည်းတူ စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း အံ့သြဝမ်းသာသိခွင့်ရခဲ့၏။

သည် တော့ ဂျီ၏ အတ္တမာန တရားကို မထိခိုက်အောင် ဘယ်လိုပြောရပါ့ဟု နှစ်ယောက်သား နာရီပေါင်းများစွာ တိုင်ပင်ကြ၏။ ဆွေးနွေးကြ၏။

သို့သော် ဘယ်လိုမျှ နည်းလမ်းရှာမရသည့်အဆုံး အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည် ။ ပထမပိုင်းတွင် သူတို့ စကားကို ဂျီမယုံခဲ့။

ထို့နောက် မိမိသားကို မြို့ဆွယ်ဖြားယောင်းပြီး မိမိကို လက်စားချေသည် ဟု ရှာနာကို ဒေါသတကြီး စွပ်စွဲသည် ။

ဘာကြောင့်ဆို သူတို့ နှစ်ယောက်က သိပ်အဆင်ပြေလှသည် မဟုတ်။ ဂျီအလုပ်ပင်ပန်းပြီး သောကတွေများ လေလေ သူတို့ နှစ်ယောက် တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်လေပင်။ တစ်ခါတစ်ခါဆို ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောရသည် ထိဖြစ်ခဲ့၏။

ဂျီက သူမယားပါသားကို သတိပေးသည် ။ ရှာနာသည် ယောက်ျားတွေကို အသုံးချနေသူဖြစ်ကြောင်း၊ ယောက်ျားတွေ၏ ထောက်ပံ့မှုဖြင့် အသက်မွေးနေသူဖြစ်ကြောင်း၊ ရှာနာတွင် အချစ်တရားမဆိုထားနှင့် ရိုင်းပင်းစိတ်ပင် ရှိသူမဟုတ်ကြောင်း။ ပထွေးဖြစ်သူ၏ စကားကိုကြားတော့ ဘင် ဒေါသတကြီးဖြစ်ရသည် ။

ထိုညမှာပင် ရှာနာအား အထုပ်အပိုး ကူထုပ်ပေးပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည် ။ ဘက်ဗာလီဂလင်တွင် အိမ်သေးသေးလေးတစ်လုံးငှားပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေခဲ့ကြသည် ။

‘ရုတ်တရက် ... ကြွ’ ဇာတ်ကားတွင် စတန့်သမားအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ဖို့ ဂျီက ကမ်းလှမ်းလာသောအခါ ဘင်တကယ်ပင် အံ့အားသင့်မိ၏။

သို့သော် ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည့် ပထမလပိုင်းများ အတွင်း ပထွေးဖြစ်သူက ဘင်အပေါ် မလိုတမာ ပုံစံမျိုး လုံးဝမပြခဲ့။ တဖန် ကုဇကို မြို့လေးသို့၊ ရှာနာခဏတစ်ဖြုတ် လိုက်လာခွင့်ပြုပါရန် ဘင်က ဂျီအားမေတ္တာရပ်ခံသော အခါတွင် လည်း ဂျီက လုံးဝ မကန့်ကွက်ခဲ့။

ကုဇကိုသို့ ရှာနာလိုက် လာပြီး၊ ဂျီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသောအခါ သူတို့ နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေး ခပ်တန်းတန်းဖြစ်နေသည် ။ ဒါကိုတော့ ဘယ်သူမျှ ငြင်းလို့ မရ။ သို့ပေမဲ့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ဖြစ်လောက်သည် ထိ ပေါက်ကွဲခြင်းမရှိခဲ့။

သည် တော့ မိမိတို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ခြင်းကို ဂျီအနေဖြင့် လက်သင့်ခံနိုင်ပြီဟု ဘင်မျှော်လင့်ထားမိသည်။ ။

ဘင်က ယခုရိုက်မည့် ရိုက်ကွင်းအတွက် မင်းသားများ နှင့် နောက်ဆုံးအဆင့် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်နေသော ဂျီကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။ မိမိပထွေးဖြစ်သူ ဂျီကား ရုပ်ရှင်သတ္တဝါတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ယခု ‘ရုတ်တရက်ကြွေ’ ဇာတ်ကား ရိုက်ကွင်းများမှာ ခဲရာခဲဆစ်တွေချည်း။ ရိုက်ကွင်း တော်တော်များများကို ကုဇကိုမြို့ပြင် မိုင်လေးဆယ်လောက် အကွာရှိ ရှေးဟောင်းစပိန် စစ်သူရဲကောင်း တစ်ဦး၏ ကျောက်ရုပ်တစ်တိုက်မှာ လှည့်ပတ်ရိုက်ခဲ့သည်။ ။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းသို့ ဂျစ်ကားကလေးဖြင့် ဂျီရောက်မလာမီ နေမထွက်ခင်ကတည်းက ဒေသခံ အင်ဒီးယန်း လူမျိုးစုတွေက ရောက်နေကျ။ သူတို့ သည် ကလေးတွေ တစ်ပုံကြီး။ ခွေးတွေ တစ်သိုက်ကြီးနှင့် နေထွက်မှ သည် နေဝင်သည့်တိုင် ရုပ်ရှင်ရိုက်သည် ကို တအံ့တဩ မမောမပန်း ကြည့်နေကြလေ့ရှိ၏။

ဇာတ်ဝင်ခန်းအတွက် လိုအပ်လာလျှင် ဂျီက အင်ဒီးယန်း လူမျိုးစုများကို ခေါ်ယူအသုံးပြုလေ့ ရှိ၏။ သူတို့ အား ပေးသည့်ငွေကြေးမှာ မဖြစ်စလောက်ပင်။

သို့သော် ဂျီက လူတို့ ကို ခင်ခင်မင်မင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံလေ့ ရှိသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ကလေးတွေကို ဂျီက တရင်းတနှီး ဆက်ဆံသည်။ ။ ဖက်လွဲတကင်းနေသည်။ ။

သူက	သူ့သားရင်း၊	သို့မဟုတ်
သမီးရင်းတစ်ယောက်လိုချင်လှကြောင်း	ဘင်ကို	မကြာမကြာ

ပြောဖူးသည်။ ။

သူ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များ နှင့် ပတ်သက်လာလျှင်မူ ဂျီက
စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆက်ဆံလေ့ရှိသည် ။ ဆဲချင်ဆဲ
ဆူချင်ဆူနေတတ်သည်။ ။

ယခုလည်း ဘင်၏ စွန့်စားခန်းအား ဇာတ်ရှိန်မြင့်ပေးမည့်
ရိုက်ကွက်တစ်ကွက်ကို မင်းသမီး အင်နီဘာရီနှင့် ရိုက်နေရာ
အဆင်မပြေသဖြင့် ဂျီဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ။

နောက်ဆုံးအကြိမ် ရိုက်ချက်တွင် မှ အဆင်ချောသွားသဖြင့်
စောစောက စိတ်တိုနေတာတွေ ပျောက်ပြီး မင်းသမီးကို
ပွေ့ဖက်ချီးကျူးနေသည်။ ။

ထို့နောက် ဂျီ နာရီကိုကြည့်သည်။ ။ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်သည်။ ။
တောင်းခါးပြတ်များ ၏ အနောက်ဘက်ဆီတွင် တိမ်တိုက်တွေ စုနေပြီ၊
သည် လောက်မြင့်သည့် အမြင့်ပေတွင် ရာသီဥတုက တမုဟုတ်ချင်း
ပြောင်းလဲသွားတတ်ကြောင်း အတွေ့အကြုံအရ ဂျီသိနေ၏။ အကယ်၍
ခုနေမှာ မှ ရိုက်ချက်ကို အရ မယူနိုင်လျှင် နောက်ထပ်အခွင့်ကောင်းကို
စောင့်ရင်း တစ်နေ့တာ ကုန်သွားနိုင်သည်။ ။

‘ဟုတ်ပြီ၊ အသံသမား အသင့်’

‘အသင့်ပဲဂျီ’

ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သား အားလုံး အသင့်အနေအထားဖြစ်သွားသည်။ ။ သူတို့
အားလုံး စိုးရိမ်စိတ်စောနေကြောင်း ထင်သာမြင်သာ ဖြစ်နေသည်။ ။

သည် ရိုက်ကွက်က အရေးကြီးသည်။ ။ အန္တရာယ်လည်း ကြီးသည်။ ။
ဒါကိုသူတို့ အားလုံး သိနေသည်။ ။ သည် ရိုက်ကွက်က အမှားမခံ။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရိုက်ဖို့ မလွယ်။

ဂျူက ကောင်းကင်မှ တိမ်စုကို နောက်တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး
ကင်မရာ ထောင်ထားရာသို့ လျှောက်သွားသည် ။ သူ ကင်မရာဆီသို့
မရောက်သေးမီ စူးရှကျယ်လောင်သော ဥဩသံတစ်ခုက
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော နံနက်ခင်းထဲသို့
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သည် ။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး ရဲလေးယောက် ခြံရံလိုက်ပါလာသည့်
အနက်ရောင် တဲ၊ လက်ကားကြီးတစ်စီးပန်းခြံထဲ ဝင်လာသည် ။
ကျောက်ရုပ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်သည် ။ ကားနောက်ခန်းမှ မုတ်ဆိတ်တူတူ၊
တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည် ။ ဝတ်ဆင်ထားသည့်
အပြာနုရောင် ယူနီဖောင်းပေါ်တွင် ရွှေရောင်ပိုးကျစ်ကြိုးများ ဖြင့်
တန်ဆာဆင်ထားသည် ။ သူက နောက်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကိုင်ထားသည်
။ ကားထဲမှ နောက်တစ်ယောက် ထွက်လာသည် ။ နောက်လူက
ပထမလူထက် လူကောင်သေးသည် ။ အဝတ်အစားက
ပိုပြီးခမ်းနားထည်ဝါသည် ။

‘အဲဒါ ဘယ်က ကောင်တွေလဲ’

ဂျူက သူ၏ ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာ မိုက်ဒက်ဗလင်ကို
မေးလိုက်၏။

‘ဗိုလ်မှူးကြီး ဂါစီယာတွမ်တာလေ၊ ဒီမြို့နယ် တစ်နယ်လုံးရဲ့
ရဲချုပ်ပေါ့’

ဒက်ဗလင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖြေသည် ။

‘ဪ ငါတို့ ဒီမြို့ပေါ် ခြေမချမီကတည်းက လာဘ်စားဖို့

အားထုတ်နေတာ ဒီကောင်ကြီးပဲ ဆိုပါတော့’

‘ကုဇကိုမြို့မှာ ဒီနယ်မြေဟာ သမိုင်းဝင်အဆောက်အအုံတွေ ရှိတဲ့ နယ်မြေလို့ သူက ပြောတယ်။ ဒီနယ်မြေမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ဆိုတာ သူ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မဖြစ်ဘူးလေ’

‘ဒီကောင်မင်းကို ငွေညှစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး လို့ မင်းဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်သလဲ’

‘ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီလေ။ သူ့မှာ အာဏာရှိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကားထဲမှာ ပါလာတဲ့ လူက သူ့ယောက်ဖပေါ့’

‘ဒီတော့ ...’

‘ဒီလူကလဲ ပီရူးအစိုးရကို ကြိုးကိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပေါ့။ ဒီလိုလူတွေကတော့ ဒီနေရာကို ငွေညှစ်ဖို့ ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ဂျီ။ အာဏာလက်ထဲရှိသူတွေပဲဗျာ။ စစ်ခုံရုံးမှာ တင်ပြီး အစစ်ခံရမယ့် အပေါက်မျိုး ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးပတ်လောက်ကပဲ ကျောင်းသားတွေ ဆန္ဒပြပွဲအပြီးမှာ လူလေးရာလောက် ဖမ်းပစ်လိုက်တယ်လေ။ လက်တင် သတင်းဌာန တစ်ခုကိုလဲ ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်’

‘သူက ဘာလိုချင်တာတဲ့ လဲ’

‘ထုံးစံအတိုင်း ကော်ဇောနီအခမ်းအနားနဲ့ ကြိုစေချင်တာပေါ့ဗျာ။ သိတယ် မဟုတ်လား။ နယူးမင်းတို့ ရက်ဖို့ တို့ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးစေချင်တယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ ကြည့်ချင်တယ်။ ခင်ဗျားရယ်။ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားတွေနဲ့ ရယ်။ နေ့လယ်စာ အတူစားချင်တယ်။ ကြည့်ရတာ ဒီလူနှစ်ယောက်စလုံး အင်နီကိုလဲ

ငမ်းနေပုံရတယ်ဗျ’

‘လဲသေ လိုက်ကြလို့ ပြောလိုက်ကွာ’

‘မသင့်ဘူး ထင်တယ်နော်’

ဒက်ဗလင်ချွေးပြန်နေပြီ။ သူ့အသက်က သုံးဆယ်ကျော်ပဲ
ရှိသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက ပုပုဖိုင့်ဖိုင့်။

‘ဒီကားရိုက်ဖို့ အတွက် ကုမ္ပဏီက ခင်ဗျားကို
အာဏာကုန်လွှဲထားတယ်၊ ခင်ဗျား လုပ်သင့်တယ်ထင်တာ အကုန်လုပ်၊
သုံးသင့်တယ်ထင်ရင်သုံး၊ ဒါပေမဲ့ သတ်မှတ်ထားတဲ့
ခွင့်ပြုငွေဘောင်ထဲမှာ ပဲ ရှိရမယ်၊ ခွင့်ပြုငွေထက် ငါးမူးလောက်ပိုတာနဲ့
ခင်ဗျားရဲ့ အမြတ်ရှယ်ယာထဲက ပြန်နှုတ်မှာ ပဲ၊ ခုလဲ
ခင်ဗျားဗိုလ်မှူးကြီး ဟွမ်တာကို မထီမဲ့မြင် သွားလုပ်လို့ ကတော့
ဒီငနဲက ကျွန်တော်တို့ ကို ရုပ်ရှင်ဆက်ရိုက်ခွင့်ရုပ်သိမ်းလိုက်မယ်၊
အဲဒါဆို ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား
ပြုတ်သွား မှာ ပေါ့၊ ဒီကားကို လက်စသတ်ဖို့ ရက်ဒင်က တခြား
ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် ငှားလိုက်မှာ ပေါ့’

‘ဒါ ... ငါ့ကားကွ၊ ဒီကားကို ငါ့နှလုံးသွေးနဲ့ ရင်းထားတယ်၊
ဒီဇာတ်ကားကို ဘယ်ကောင်မှ လက်ဖျားနဲ့ လာတို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး’

‘ဒါဆို ကျွန်တော်ရဲ့ ဧည့်သည် တော်တွေကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်
ဆက်ဆံပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ခွေးသားတွေ ကောင်းပြီ၊ ဒီကောင်တွေကို ငါးမိနစ်အချိန်ပေးမယ်၊
ပြီးရင် မင်းဆက်ပြီးဧည့်ခံလိုက်၊ ငါ့ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတုန်း ဘာမှ
လာမရှုပ်စေနဲ့ ’

မိမိခံကားကြီးဆိုသို့ သွားကြသည် ။ ဒက်ဗလင်က
မိတ်ဆက်ပေးသည် ။

ဂျိုက ချိုသာယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်၏။ သို့သော်
တရင်းတနှီးမဟုတ်။ နှစ်နှစ်ကာကာ မရှိလှသော ဂျို၏ သဘောထားကို
ဗိုလ်မှူးကြီး ဟွမ်တာရိပ်စားလိုက်မိ၏။

ပြီးတော့ မိမိယောက်ဖရှေ့တွင် မျက်နှာပျက်ရသဖြင့်
စိတ်ကသိကအောက်လည်း ဖြစ်သွားရ၏။ ဒါကို
ယောက်ဖတော်သူကလည်း သတိပြုမိသည် ။ ထို့ကြောင့်
ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းကို လိုက်ကြည့်ပါရန် ဒက်ဗလင်က
ဖိတ်ကြားသောအခါ အစိုးရကိစ္စတစ်ခု အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်ရန်
လီမာမြို့သို့ သွားရန် လေယာဉ်တစ်စီး စောင့်နေကြောင်း
အကြောင်းပြပြီး ငြင်းလိုက်၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ
ဗိုလ်မှူးကြီးဟွမ်တာကတော့ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံလိုက်၏။

အဲဒီလက်ကားကြီးနှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကိုယ်ရံတော်များ
ထွက်သွားသည် နှင့် ဂျိုကဂျင်းဘောင်းဘီ နောက်အိတ်ထဲမှ
အဖြူမှုန့်ထုတ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး လက်ဝါးထဲထည့်ကာ တစ်ရှူ
ရှူလိုက်၏။

‘ဂျို’

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရှာနာ လန်ဒီရီကို တွေ့သည် ။ သူက
ကျောက်ခင်းလမ်းကလေးကို စီးမိုးမြင်နေရသည့် လှေကား
အိမ်ပေါ်တွင် ရပ်နေသည် ။

သူ့ကြည့်ရတာ သောကဖိစီးနေပုံရ၏။ ထို့ပြင် ငိုထားမှန်းလည်း
သိသာနေ၏။ သူ့ကြည့်ပြီး ဂျို၏ ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

သို့သော် သနားစိတ်ကို မောင်းထုတ်လိုက်ကာ ...

‘မင့်ကြည့်ရတာ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေပါကလား’

‘ဒီအခန်းကို ဘင် ရိုက်မှ ပဲ ဖြစ်မှာ လားဟင်’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဟ၊ ဒုက္ခပါပဲ’

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးဘူးလို့ ကတိပေးထားတာ သတိရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့’

‘ဒီအခန်းကို သူက ရိုက်ချင်တာကွ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ့အစွမ်းအစကို ထုတ်ပြရတော့မယ်လို့ သူထင်နေတယ်လေ’

‘ငါ့ကို ပြရမှာ လား၊ မငွ်းကိုလား’

‘ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်တယ် ဂျီ၊’

‘သြော် ... ငါကတော့ မချစ်ဘူးလို့ မင်းထင်တယ်ပေါ့’

‘ကျွန်မတို့ ချင်း ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေကြောင့် ကျွန်မလဲ
ဘာထင်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး’

ဂျီစကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ ရှာနာကို အကြာကြီး
စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ပြီး
ကင်မရာထောင်ထားရာဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများ ဖြင့်
လျှောက်သွားသည် ။

ဘင် ထိုင်နေရာဆီမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ပထွေးသည်
ကုဇကိုမြို့ရှိ နောက်ထပ် ရှေးဟောင်း ကျောက်ရုပ်ကြီး
တစ်ရုပ်နှင့်တူနေ၏။

‘အဆင်သင့်လားဟေ့’

ဂျီက အော်လံမှ တစ်ဆင့် လှမ်းအော်မေးသည်။ ။

‘ကျွန်တော်ကတော့ အဆင်သင့်ပဲ’

‘သေသေချာချာ အချိန်ယူပြီး ပြင်ဆင်လေ၊ ဒီက ကင်မရာက ရိုက်နေမယ်။ မင်းခုန်နိုင်လောက်ပြီဆိုရင် ခုန်ပေတော့ ဟုတ်ပြီလား’

ဘင်က နားလည်ကြောင်း အချက်ပြသည့် အနေဖြင့် လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ပြသည်။ ။ ပြီးတော့ ရှာနာရပ်နေရာဆီသို့ စွေကြည့်လိုက်၏။

သူ့ကြည့်ရတာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ၏။ သူနှင့် ဂျီတို့ ဘာတွေများ ပြောခဲ့ကြပါလိမ့်ဟု ဘင် အတွေးကြွယ်မိ၏။ ဘင်က လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြ၏။ ရှာနာ အပြီးယဲ့ယဲ့ကို ကြိုးစားပြီးပြသည်။ ။

နှစ်ယောက်အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ ။ စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ရှာနာက လက်ချောင်းကလေး များကို နှုတ်ခမ်းတွင် ကပ်ပြလိုက်၏။

ဘင် မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲလိုက်တော့ မြင်းကြီး ကြွက်သားတွေ တောင့်သွားသည် ကို ခံစားသိရှိလိုက်ရ၏။ တောင်ကမ်းပါး အောက်ဘက်ရှိ လူအုပ်ထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက် သူ့ကျောပေါ်မှ ကလေးကိုပြင်ချီသည်။ ။

အဖြူရောင် ဦးထုပ်ပျော့ကို ပြင်ဆောင်းသည်။ ။ ပြီးတော့ တောက်ပသော အရောင် မျိုးစုံဖြမ်းသည့် သူ့ဂါဝန်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် လက်ဖြင့် သပ်နေသည် မှာ ဓါတ်ပုံ အရိုက်ခံတော့မည့်ပမာ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မီးခြစ်ခြစ်သည်။ ။ ရဲ့ခနဲ မီးတောက် လာပြီး၊ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ငြိမ်းသွားသည်။ ။

ကျောက်ခင်းလမ်းကလေး၏ တစ်ဘက်စွန်းဆီမှ ခွေးတစ်ကောင်၏

ဟောင်သံ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည် ။ ဘင် စီးထားသည့် မြင်းကြီး
ပတတ်ရပ်လိုက်၏။

ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းကို လေထုကို ကုတ်ခြစ်နေ၏။ ထိုနောက်
မြေပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြန်ကျလာသည် ။ ကျသည့်အရှိန်မှာ
ပြင်းလွန်းသဖြင့် ဘင်မှာ မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျမတတ် ဖြစ်သွားသည် ။

သူက ကုန်းနှီးပေါ်မှ ပြုတ်မကျအောင် ကြိုးစားရင်း မြင်းကြီးကို
ထိန်းနိုင်အောင် အားထုတ်၏။ သို့သော်မြင်းကြီးသည်
တောင်အငူစွန်းကလေးဆီသို့ မောင်းလာကတည်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်
ဖြစ်နေသည် ။

နာမငြိမ်ဖြစ်နေသည် ။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်ကြီးဆိုသလို
အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တောင်အငူစွန်းကလေးပေါ်မှ
တောင်ကြားလမ်းတစ်ဘက်ရှိ တောင်ကမ်းပါးဆီသို့ လွှားခနဲ
ခုန်ကူးလိုက်၏။

ခုန်ကူးပုံမှာ စကတည်းက မသေသပ်။ အောင်မြင်နိုင်စရာလမ်းမရှိ။
မြင်းကြီးသည် သည် လို အခုန်အပြန်မျိုးအတွက် လေ့ကျင့်ထားသော
မြင်းမဟုတ်။ ကောက်ကာ ငင်ကာဖြစ်သွားသဖြင့် ဘင်လည်း
အခြေအနေကို ဘယ်လိုမျှ မထိန်းနိုင်။

အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတော့မည်ဆိုတာကို ဘင် သိနေသည် ။ သို့သော်
သူဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့ မရ။ ဟိုမှာ ဘက်ရှိ
ကျောက်တောင်ကမ်းပါးကြီးနှင့် ဝင်မဆောင့်မိ တစ်စက္ကန့်၏
အစိတ်အပိုင်းကလေးအတွင်း အောက်ခြေမှ
မြင်ကွင်းအစိတ်အပိုင်းများကို ဟိုတစ်စ သည် တစ်စ
ဖြူးခနဲဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။

နောက်ဆုံး တောင်ခါးပန်းနှင့် တိုက်မိချိန်တွင် မူ သူသည်
ရှာကျင်မှုကို မခံစားလိုက်ရ။ အထီးကျန်ဆန်စွာ လွင့်မျောခြင်းနှင့်
မျှော်လင့်ချက်တွေ ကင်းဝေးသွားခြင်းကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခံစားရ၏။
ထို့နောက်တော့ သတိတရားသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း မှေးမှ
့နီမှုန်ဝါးသွားတော့၏။

ထိခိုက်မှုဖြစ်ပြီး ခြောက်နာရီအကြာ ညနေပိုင်းကျမှ ဘင်အား
ရှာနာဝင်တွေ့ခွင့်ရသည် ။ ဘင်၏ အဖြစ်အပျက်ကို
အစအဆုံးမြင်လိုက်ရသော ဗိုလ်မှူးကြီးဟွမ်တာက ချက်ချင်းပင်ဦးစီး
ကွပ်ကဲကာ ဘင်အားဆေးကုသရေးအတွက် စီစဉ်သည် ။
အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားကော၊ ကွီချူးဘာသာ စကားပါ ပြောတတ်သည့်
ဗိုလ်မှူးကြီးက ဘင်ကို လူနာထမ်းစင်ပေါ်တင်ပြီး သူ့အိမ်သို့ခေါ်သွားဖို့
အမိန့်ပေးသည် ။

ဘာကြောင့် သူ့အိမ်ကို သယ်ခိုင်းရသလဲဟု ရှာနာက မေးသောအခါ
ဗိုလ်မှူးကြီးက မိမိအိမ်သည် ဆေးရုံထက်ခြေခင်း
လက်ခင်းသာကြောင်း၊ ထို့ပြင် မိမိအိမ်သည် ဆေးရုံနှင့်စာလျှင်
ပိုပြီးနီးကြောင်း၊ မိမိအိမ်နားရှိ ဆရာဝန်သည် ကုဇကိုမြို့တွင်
အတော်ဆုံးဆရာဝန်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည် ။

ရှာနာက ဘင်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ချင်သည် ဟူသော
တောင်းဆိုချက်ကိုမူ ဗိုလ်မှူးကြီးက ချို့သာစွာနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား
ငြင်းဆိုသည် ။ ဆရာဝန်၏ စစ်ဆေးကုသမှုမပြီးခင် ရှာနာ

လိုက်လာခြင်းအားဖြင့် အကူအညီမရဘဲ အနောက်အယုက်သာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောပြခဲ့၏။

ရင်မှာ အပူမီးတောက်ကြီးနှင့် နာရီပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် မူ ဘင်ကို လာရောက် တွေ့ဆုံနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်မှူးကြီးက ဆက်သားတစ်ယောက်လွှတ်၍ အကြောင်းကြားသည်။

သူ့ကို အစောင့်တစ်ယောက်က ဧရာမခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲရှိ ကြီးမားလှသော အိမ်အိုကြီး တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ကြီးထဲရောက်တော့ ၁၉ ရာစုနှစ် ပုံစံ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ ဖြင့် ခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်ထားသည် ကို တွေ့ရ၏။

‘ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလို ပါပဲလား မစ္စလန်ဒရီ’

‘ကျွန်မနေကောင်းပါတယ်၊ ဘင် ဘယ်လိုနေလဲဟင်’

‘ဆရာဝန်က သူ့ကို ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးကြည့်ပါတယ်၊ ဦးခွံနည်းနည်း အက်သွားတာကလွဲလို့ တခြား စိုးရိမ်ရလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာမရဘူးလို့ ပြောပါတယ်’

‘ဘုရားမပေလို့’

‘မြင်းကြီးက သူ့အောက်ကခံနေလို့ တော်သွားတာပေါ့၊ မြင်းကြီးခမျာတော့ သိပ်ကံမကောင်းရှာဘူး’

‘သိတယ်’

ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာသော မြင်းကြီးကို အင်ဒီးယန်းတွေဝိုင်းပြီး အမဲဖျက်ကြသည် ကို ရှာနာ အသည်းတုန် အူတုန် မြင်ခဲ့ရသည် ပဲ။

‘ကျွန်မ ဘင်နဲ့ တွေ့လို့ ရမလားဟင်’

ဟွမ်တာ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

‘ရပါတယ်၊ ဆရာဝန်က ပြောတယ်၊ သူ့ကို တစ်ညလုံးစောင့်ကြည့်ဖို့ တစ်ယောက်ရှိမှ ဖြစ်မယ်တဲ့ ၊ အဖျား သိပ်တက်နေတယ်လေ၊ ကျွန်တော် သူနာပြု ဆရာမတစ်ယောက် ငှား...’

‘ငှားဖို့ မလိုပါဘူးရှင်’

ရှာနာ ကမန်းကတန်း စကားဖြတ်ပြော၏။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းတံခါးဝဆီသို့သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည် ။ သို့သော် ဟွမ်တာက နေရာမှ မရွှေ့။ လမ်းပိတ်ပြီးရပ်နေသည် ။

‘ခင်ဗျားမိတ်ဆွေနဲ့ ဒါရိုက်တာက နာမည်ချင်း ဆင်တူပါလားဗျ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က အမျိုးတော်လို့ လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဂျီက ဘင်အားမွေးစားခဲ့ကြောင်း၊ ဘင်က ဂျီ၏ မျိုးရိုးအမည်ကို တရားဝင် ခံယူခဲ့ကြောင်း ရှာနာရှင်းပြ၏။

သို့သော် အချိန်မီထိန်းလိုက်၏။ သည် အကြောင်း အရှည်အဝေးဆက်ရှင်းနေလျှင် ရှင်းလေရှုပ်လေ ဖြစ်နိုင်သည် ။

နောက်ပြီး ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ သည် အကြောင်းက တကူးတက ရှင်းပြနေရလောက်အောင် အရေးကြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

‘ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ ဘင်ရဲ့ ခုတင်နံဘေးမှာ ခေါင်းလောင်းကလေးရှိတယ်၊ ဘယ်လို အကူအညီမျိုးပဲလိုလို အဲဒီခေါင်းလောင်းကလေးကို တီးဖို့ အားမနာပါနဲ့ နော်’

ဟွမ်တာက လမ်းဖယ်ပေးပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ ညွှန်ပြရင်းပြော၏။

အပြင်ဘက်တွင် မှောင်ရီပျိုးနေပြီ။ သို့သော် ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကပ်တွေ ဖွင့်ထားသဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော ဘင်ကို ရှာနာ တွေ့မြင်နိုင်သည် ။

ဘင် မျက်လုံးတွေ မှီ တ်ထားသည် ။ သူ့အသားအရေမှာ ဖယောင်းသားလို ဖြူဆွတ်နေသည် ။ နဖူးပြင်ပေါ်မှာ တော့ အရောင်ပြီးပြက် ထွက်နေသည့် ချွေးသီး ချွေးပေါက်တွေ။ ဦးရေပြားတွင် ချွေးများ ဖြင့် စေးကပ်နေသည့် ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆံ ပ င် များ မှာ ခပ်ကဲကဲထိုးထားသည့် သိုးမွေးဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသလို။ ယခုလိုထိလိုက်လျှင် ကြွေတော့မည့်ပုံစံမျိုး ရှိနေသည့်ဘင်ကို ရှာနာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ဖူးပေ။ ချစ်သော ချစ်သူကို ကြည့်ရင်း ရှာနာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥတွေကလိမ့်လိမ့်ကျလာသည် ။ သူက ခုတင်ပေါ်သို့ ခါးကို ကိုင်းလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဘင်၏ မျက်ခုံးကို သူနှုတ်ခမ်းဖြင့် ကပ်လိုက်၏။

မျက်ခုံးမှာ ခြောက်သွေ့ပူကြွပ်နေသည် ။ နဖူးရေပြားမှ ငန်ကျိကျိ အရသာကို ရသည် ။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဟွမ်တာက နှုတ်ဆိတ်စွာတံခါးဝမှ လှမ်းကြည့်နေသည် ။ ထို့နောက် တံခါးကို အသံမမြည်အောင်ပိတ်သည် ။ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်သည် ။ ဒက်ဗလင်က သူနှင့်ဆုံဖို့ ချိန်းဆို ထားသည် ။ သို့သော် စောလွန်းနေသည် ။ ထုတ်လုပ်မှု မန်နေဂျာ အမေရိကန်ကောင်၏ ခေါ် င်း ထဲ မှာ ဘာအကြံအစည်တွေများ ရှိနေပါလိမ့်ဟု

ဟွမ်တာတွေးမိသည် ။ ဒက်ဗလင်က ရုပ်ရှင် ရိုက်ကွင်းများ နှင့် နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်နိုင်ရန်၊ ကျန်ရုပ်ရှင် အဖွဲ့သားများ ထက် စောပြီး ကုဇကိုမြို့သို့ ရောက်ခဲ့သည် ။ ထုံးစံအတိုင်းပင် သည် မြို့၏ သမိုင်းဝင် အမှတ်တရ နေရာဌာနများ တွင် ရုပ်ရှင်ရိုက်မည်ဆိုပါက ရဲချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်ကို ကြိုတင်ယူရသည် ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဟွမ်တာကတော့ ဒက်ဗလင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောထားခဲ့သည် ။ မိမိအနေဖြင့် ဒက်ဗလင်တို့ ကို ကူညီမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် တန်ကြေးတစ်စုံတရာတော့ ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့တောင်းဆိုချက်ကို ဒက်ဗလင်က သဘောတူခဲ့သည် ။ ဂျီအဲရစ်အနေဖြင့် မတန်တဆလာဘ်ငွေများကို မပေးဖြစ် ပေးဖြစ်အောင် စီမံဖန်တီးမည်ဖြစ်ကြောင်း။ သို့သော် မိမိကိုလည်း ခွဲတမ်းပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ သည် အစီအစဉ်က မဆိုးပါ။ ဟွမ်တာအတွက် အကျိုးအမြတ် မြိုးမြီးမြက်မြက်ရသည် ။ ခုဆို ရုပ်ရှင်က ပြီးတော့မည်။ သည် အတွက် ဟွမ်တာစိတ်မကောင်းပင် ဖြစ်နေမိသည် ။

သူက မှန်ဘောင်သွင်းထားသည့် ဓာတ်ပုံလေးတွေကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့ဇာတိချက်ကြွေ မွေးရပ်မြေကို အမှတ်တရရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံများ ။ လီမာမြို့၏ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်ရှိ သွပ်မိုး တဲစုကလေးတွေ။ သူ သုံးနှစ်သားအရွယ်တွင် သူ့မိဘနှစ်ပါးစလုံး ထမင်းငတ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည် ။ သည် တော့ သူသည် ဘဝနာခဲ့သည် ။ အသက်ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် အလူးအလဲရုန်းကန်ခဲ့ရသည် ။ သူ့ကို ကောက်ယူမွေးစားခဲ့သည့် အိမ်နီးနားချင်းတွေကလည်း သူ့မိဘများ နှင့် ပိန်မသာလိန်မသာ။ မကြာမကြာ ငတ်သေတော့မလို ဖြစ်နေသူတွေ။ ဟွမ်တာ

ရှစ်နှစ်သားရောက်တော့ ခရီးသွား ဧည့်သည် များကို ပို့စကတ်ကလေးတွေရောင်းပြီး ငွေရှာခွင့်ရသည် ။ ထိုအလုပ်မှ ရသမျှငွေစကလေးတွေ စုဆောင်းပြီး ဖိနပ်တိုက်သမားဘဝကို ထူထောင်သည် ။ သည် အလုပ်က မဆိုးစလောက်ကလေး ဝင်ငွေပိုကောင်းသည် ။ သို့သော် မိမိတိုက်ရသည့် ဖိနပ်များ တွင် ကပ်နေသည့် ခွေးချေးများကို သုတ်သင်သန့်စင်ရတာကိုတော့ အော့နှလုံးနာသည် ။ ရှက်လည်း ရှက်သည် ။ ထို့ကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာချင်စိတ်တွေ ရင်ထဲ ဖွဲ့မီးပမာ တမြေမြေလောင်ခဲ့သည် ။ ရဲအဖွဲ့ထဲ ဝင်ခွင့်ရလောက်အောင် အရွယ်ရောက်လာတော့ ရဲအဖွဲ့ထဲဝင်ခဲ့သည် ။ ရဲအဖွဲ့မှာ အမှုထမ်းခြင်းဖြင့် လာဘ်ငွေများ ဖောဖောသီသီ ရနိုင်ကြောင်း၊ အချိန်တိုတိုအတွင်း သဘောပေါက် သိမြင်လာသည် ။

သည် အတောအတွင်း ယောက်ဖတော်သူက နိုင်ငံရေးလောကတွင် အောင်မြင် ကြီးပွားလာတော့ ဟွမ်တာအတွက် မမျှော်မှန်းနိုင်လောက်အောင် အထောက်အကူ ရခဲ့သည် ။ ယောက်ဖ၏ မစမှုကြောင့် သူသည် ကုဇကိုမြို့၏ ရဲချုပ် ဖြစ်လာသည် ။ သည် ရာထူးက ထိပ်တန်းရာထူးတစ်ခု။ လခကတော့ သိပ်မက်လောက်စရာမရှိ။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဟွမ်တာသည် တစ်သက်လုံး အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဖူးသည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ခံစားနိုင်အောင်ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည် ။ ယခု အမေရိကန်ရုပ်ရှင်သမားတွေကတော့ သူ၏ နောက်ဆုံး သားကောင်များ ဖြစ်နေသည် ။

မိုက်ဒက်ဗလင်က သူ့အား ပလာဇာဒီအာမာ ပန်းခြံမှ စောင့်နေသည်

။ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း အသင့်ရပ်ထားသည့်
ကားနောက်ခန်းထဲဝင်ထိုင်ခိုင်းသည် ။ သုံးလေးမိနစ်လောက်
နှုတ်ဆိတ်စွာ ကားမောင်းသွားသည် ။ ထို့နောက် ကောက်ခါငင်ကာ
လမ်းနံဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည် ။

‘ကျွန်တော် ကုဇကိုမြို့ကို စရောက်ကတည်းက ခင်ဗျားကိစ္စတွေ
အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်နော်၊ ဟုတ်ရဲ့
လား’

ဒက်ဗလင်စကားစတော့ ဟွမ်တာက

‘အမှန်အကန်ပေါ့ဗျာ’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အချို့ကြီးပွပေါက်တိုးမယ့် ပစ္စည်းတွေ
ပါလာတယ်’

ဒက်ဗလင် ကားပေါ်မှ ဆင်းသည် ။ ကားနောက်ဖုံးကိုဖွင့်သည် ။
အထဲတွင် ဝိုင်းဝိုင်းပြားပြား သတ္တုဘူးတွေ။

‘ဒါတွေက ဘာတွေလဲ’

‘ကူးပြီးသားဖလင်တွေလေ’

‘ကျုပ်သဘောမပေါက်သေးဘူး’

‘ခင်ဗျား သဘောပေါက်စရာ မလိုဘူး၊ ဒါတွေကို လုံခြုံတဲ့
တစ်နေရာမှာ သာ သိမ်းထားပြီးရင် ကျွန်တော် ပြောတဲ့ အတိုင်း
တိတိကျကျ လိုက်လုပ်၊ အဲဒါကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး
ချမ်းသာပြီမှတ်’

ဂျီအဲရစ် ပင်ပန်းလိုက်သည် မှာ ခြေလက်ပင် မလှုပ်ချင်။ သို့သော် သူအိပ်လို့ မရ။ ခုတင်ပေါ်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ပက်လက်လှန်နေသည်။

။

မျက်စိကြောင့်နေသည် ။ ခေါင်းနောက်တွင် လက်နှစ်ဘက်ကို ပတ္တာဆက်ချိတ်လျက်၊ မျက်နှာကြက်ကိုငေးကြည့်နေမိ၏။ ရင်ထဲမှာ ဘလောင်ဆူနေသော ခံစားချက်များကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနေမိ၏။

‘ရုတ်တရက် ... ကြွေ’ ၏ နောက်ဆုံးရိုက်ကွက်ကို နေမဝင်မီ လက်စသတ်နိုင်ခဲ့သည် ။ နောက်ဆုံး ရိုက်ကွက်ကို ရိုက်ပြီးသည် နှင့် စခန်းသိမ်း အောင်ပွဲပါတီကို ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ကျင်းပကြသည် ။

သို့သော် သည် ပျော်ပွဲကို နှံ့ချင်စိတ်မရှိ။ ခေါင်းဆောင်မင်းသား နှစ်လက်နှင့် မင်းသမီးတို့ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်သို့ ပြန်နိုင်အောင် လေယာဉ်ကွင်းထိလိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာတော့ ပျော်ပွဲကျင်းပ နေရာသို့ မဝင်တော့ဘဲ ကိုယ့်အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည် ။

သူက သူ့ခုတင်စွန်းတွင် ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်နေသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်သည် ။ သည် ကောင်မလေးတွေ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် သူ့အိပ်ခန်းထဲရောက်အောင် ဝင်နိုင်ကြသည် ကို စဉ်းစားလို့ မရ။ စင်စစ် သည် ကောင်မလေးတွေသည် ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ထဲကမဟုတ်၊ ဘာမျှမဆိုင်။ ဒါရိုက်တာက မျက်စိကျပြီး ရုပ်ရှင်ထဲခေါ်သုံးမလား ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ရုပ်ရှင်အဖွဲ့နောက်သို့ တကောက်ကောက်

လိုက်နေသူလေးတွေ။

တကယ်တမ်းဆို သည် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို အခန်းထဲမှ
ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်ရုံသာ။ သို့ပေမဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း
နေချင်စိတ်မရှိ။

အတွေးတွေက ဖိစီးနှိပ်စက်ဦးမည်။ သည် တော့
ကောင်မလေးတွေကို နှိုးမည့်အစား ဆေးလိပ်
သုံးလေးလိပ်သောက်ပစ်လိုက်၏။ ပီရူးပြည်ဖြစ် ပီစကိုဘရန်ဒီ
တစ်ပုလင်းကိုလည်း အပြောင်ရှင်းပစ်လိုက်သည် ။

သို့တိုင် ရင်ထဲမှာ မငြိမ်သေး။ ဆေးခြောက်နှင့် ယမကာကစိတ်ကို
ပိုလို့ ပင် လှုပ်ရှားစေသေးသည် ။

ဂျီအတွက်တော့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရက် နောက်ဆုံးနေ့ဆိုလျှင် ရင်ထဲ
ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည် ချည်း။ သူ့ရုပ်ရှင်တွေ
လက်စသတ်မည့်နေ့တိုင်း သူ့မှာ စိတ်တွေတွေ ကျန်ခဲ့တတ်သည် ။

စိတ်ဓာတ်ကျနေတတ်သည် ။ တကယ်တော့
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကား ပြီးမြောက်ဖို့ ဆိုတာ ကလေးတစ်ယောက်
မွေးဖွားရသလိုပါပဲ။ ဦးစွာ သန္ဓေသားကို ရယူဖို့ ။ သန္ဓေသားကို ရယူဖို့
စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည် နှင့် ရင်ဖိုလှုပ်ရှားသော ခံစားချက်မျိုးကို
ခံစားရမည်။

သည် နောက် ပဋိသန္ဓေလွယ်ပြီး မွေးဖွားချိန်ထိ ဘာမဆို
ဖြစ်သွားနိုင်သည် ။ သည် ကိစ္စမျိုးက၊ အတိမ်းအစောင်းမခံ။ ဂရုတစိုက်
ရှိရမည်။ ပိုးမွေးသလို မွေးရသည် ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တစ်ကားသည်
လည်း ထိုအတိုင်းပင်။

ဇာတ်ကားရိုက်မပြီး မချင်း ရင်ဖိုနေရသည် ။ စိုးရိမ်သောက
ပွားနေရသည် ။ မိမိ၏ ရုပ်ရှင် သန္ဓေသားသည် အချိန်မရွေး
ပျက်ကျသွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။ ဇာတ်ကားတစ်ကားကို
အောင်မြင်စွာ မွေးထုတ်လိုက်နိုင်ပြီ ဆိုသောအခါတွင် မူ
ရင်ထဲဟာကျန်ခဲ့တတ်သည် ။

သန္ဓေသားကို မွေးထုတ်လိုက်နိုင်ပြီမို့ မိမိသည်
အရေးပါအရာရောက်မှု မရှိတော့သလို ခံစားရတတ်သည် ။

သို့ပေမဲ့ သည် တစ်ကြိမ်တော့ ခါတိုင်းခံစားချက်များ နှင့်မတူ၊
ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသည် ။ သည် လိုဖြစ်နေခြင်းမှာ ဘင်
ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုကြောင့် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်၏။

သူက သူ့မွေးစားသားကို ချစ်သည် ။ တောင်ခါးပြတ်ပေါ်မှ
လိပ်သည်း ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်သို့ ကျလာသော ဘင်ကို
တွေ့လိုက်ရတော့ ဂျှို၏ ရင်ထဲ ပြောင်းဆန် သွားအောင် စိုးရိမ်သောက
ပွားမိ၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဘင် သည် လိုဖြစ်ရခြင်းမှာ မိမိတွင်
တာဝန်မကင်းဟု လည်း ခံစားမိ၏။

ဝီရူးလူမျိုး ဆရာဝန်၏ ဆေးစစ်ချက်ကလည်း သူ့ရင်ထဲမှ
တစ်စစ်တစ်နာကျင်မှုနှင့် လိပ်ပြာမသန့်မှုကို လျော့ပါးသွားအောင်
မဖန်တီးနိုင်။ ဘင်တစ်ယောက် သည် လိုစွန့်စွန့်စားစား
လုပ်ချင်လာအောင် မိမိက အကွက်ဆင်ခဲ့သည် ဆိုသော ရှာနာ၏
စွပ်စွဲချက်က ခေါင်းထဲမှ မထွက်၊ ရှာနာ၏ စကားလုံးများကို နားထဲမှာ
ကြားယောင်ရလေ သူ့မှာ စိတ်ဆိုးဒေါသ ထွက်ရလေပင်။

အကယ်၍ မိမိတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်အကြား ရှာနာသာ
ဝင်မရှုပ်လျှင် မိမိတို့ သားအဖခုလို အမြင်စိမ်းသွားမည် မဟုတ်။ ခုတော့

ရှာနာကြောင့် ဘင်က မိမိအပေါ် မေတ္တာပျက်သွားပြီ။ နောက်ပြီး မိမိမှာ လည်း စိတ်ချမ်းသာမှုမရတော့။ ဘာကြောင့်ဆို မိမိကိုယ်တိုင်က ရှာနာကို စွဲလမ်းတပ်မက်နေသေးသည် လေ။

ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကအိပ်ပျော်နေရင်း သက်ပြင်းချသည် ။
ဂျီ ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

အသက်ကလေးမှ ဆယ့်ရှစ်၊ ဆယ့်ကိုးလောက်ပဲရှိဦးမည်။ မိမိသည် ကော သည် လို ငယ်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဘူးရဲ့ လား။ ဟင့်အင်း သည် လိုနုပျိုသည့် ဘဝမျိုးကို မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပါ။

ကုန်စုံဆိုင် အရောင်းစာရေးဖြစ်သည့် မိမိဖခင်သည် ဇနီးသည် နှင့်အတူ မီးဖိုပေါက်ကွဲပြီး မီးလောင်သည့်အထဲ ပါဝင်သေဆုံးသွားသည် ။

ထိုစဉ်က မိမိမှာ ကံကောင်းထောက်မပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ချထားသည့် လက်တွန်းလှည်း ကလေးထဲ ရောက်နေသဖြင့် အသက်မသေ။ သူ့ကို အဒေါ်အပျိုကြီး နှစ်ယောက်က ကောက်ယူမွေးစားပြီး လူလားမြောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့၏။

အဒေါ်အပျိုကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့ ပိုင် ကြက်မွေးမြူရေး ခြံကြီးကို ရောင်းချပြီး နယူးယောက်မြို့သို့ ပြောင်းလာတော့ ဂျီလည်း သူတို့ နှင့်အတူပါလာသည် ။ နယူးယောက်တွင် အပျော်တမ်းသရုပ်ဆောင်အဖွဲ့နှင့် အဆက်အသွယ်ရကာ အဓိကဇာတ်ဝင်ခန်းများကို အောင်အောင်မြင်မြင် သရုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည် ။ သို့သော် အောင်မြင်သော သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်မဖြစ်မီ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်လာသည် ။

သူက မဆိုင်းမတွပင် အမေရိကန် လေတပ်မတော်တွင် စစ်မှုထမ်းဖို့

စာရင်းသွင်းလိုက်သည် ။ သို့သော် အထက်အရာရှိများက သူ့ကို
ဝါဒဖြန့်ချိရေး အဖွဲ့သို့ သွတ်သွင်းကာ ရုပ်ရှင်သင်တန်း တက်စေခဲ့သည်
။

ထို့နောက် နာမည်ကျော် ဒါရိုက်တာ ဖရင့်ကေပရာနှင့် တွဲဖက်ပြီး
စစ်ပွဲမှတ်တမ်းတင် ကားများ ရိုက်စေသည် ။ ဂျီသည် သူ၏
လက်ဦးဆရာ ဖရင့်ကေပရာ၏ မူဝါဒအတိုင်း ရုပ်ရှင်တစ်ကားရိုက်တိုင်း
မိမိ၏ အတွေးအခေါ် ခံယူချက်များ ပါ ပေါ်လွင်အောင်
တင်ပြနိုင်စွမ်းရှိလာသည် ။ သူရိုက်ကူးခဲ့သည့်
စစ်ပွဲမှတ်တမ်းတင်ကားများ တွင် စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများကို
ပေါ်လွင်အောင် တင်ပြနိုင်စွမ်းရှိသဖြင့် ထူးခြားမှု ရှိကြောင်း
အသိအမှတ် ပြုကြရသည် ။

စစ်ကြီးပြီးသွားတော့ ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကသို့
တိုးဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည် ။ သို့သော် သူ၏ ခေါင်းမာမှုကြောင့်
ရုပ်ရှင်သူဌေးများက သူ့ကို မငှားခဲ့။ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး
ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အသေအလဲ ရုန်းကန်ခဲ့ရသည် ။
ထိုအတောအတွင်း သူသည် အရက်နှင့် ဆေးစွဲခဲ့သည် ။ နောက်ဆုံး
ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်တစ်လောကလုံး အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားစေသည် မှာ
နာမည်ကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျိန်းပယ်လီနှင့် ဆိုင်းမဆင့်ဗုံမဆင့်
လက်ထပ်လိုက်ခြင်းပင်။

စင်စစ် ညှို့မင်းသမီး ဂျိန်းပယ်လီသည် ငွေရှင်တစ်ဦးဖြစ်သူ
ဘွိုက်ရက်ဒင်နှင့် စေ့စပ်ထားပြီးသား။ ဘွိုက်ရက်ဒင်သည်
ဒုစရိုက်လောကသားတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ဒုစရိုက်လောကမှ ရသည့်
ငွေမည်းများကို ငွေဖြူအဖြစ် အသွင်ပြောင်းရန်

တရားဝင်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု ထူထောင်ဖို့ ဆရာ ဆရာကြီးများက
တာဝန်ပေးထားခြင်းခံရသူဟု နာမည်ကြီးနေသူ ဖြစ်၏။
တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီသူဌေး ဖြစ်လာမည့်
ဘွဲ့ကြံရက်ဒင်သည် မိမိ၏ ဇနီးလောင်းဖြစ်သူကို ဘာမဟုတ်သည့်
ဂျီလိုလူစားထံ အညံ့ခံ လွှဲပြောင်းပေးရခြင်းမျိုးကို
ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှမခံ။ ဂျီနှင့်ဂျိန်းတို့ လက်ထပ်ဖြစ်အောင်
နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှောင့်ယှက်ခဲ့၏။ မိမိ၏ လက်ရုန်းဖြစ်သူ
လက်မရွံ့လူမိုက် မော်ရီစတေးဗစ်ကိုလွှတ်ပြီး ဂျီကို အကြမ်းကိုင်ဖို့
အထိ အားထုတ်ခဲ့၏။

ဂျိန်း ပယ်လီကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်ဟန့်တားခဲ့သဖြင့်၊ ဂျီ
အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး ဂျီနှင့်
လက်ထပ်ရေးကို ဂျိန်းပယ်လီက ဇွတ်ရှေ့ဆက်တိုးသဖြင့်
ဘွဲ့ကြံရက်ဒင်မှာ မတတ်သာဘဲ လက်လျော့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

သို့တိုင် ဂျိန်းအပေါ် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မဆက်ဆံလျှင် မိမိ၏
လက်စားချေရေး အစီအစဉ်ကိုဆက်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်မည်ဟု
ဘွဲ့ကြံကဂျီကို ကြိမ်းဝါးထား၏။

ဂျိန်းတွင် ပထမအိမ်ထောင်နှင့်ရသည့် ခုနစ်နှစ်အရွယ်သား
တစ်ယောက်ပါလာသည် ။

သူ့အမည်မှာ ဘင်တန်။ သူ့ဖခင်မှာ သူ လူမမည်ဘဝကတည်းက
ကားမှောက်ပြီး သေဆုံးသွားသည် ။ ဂျိန်းသည် ဂျီနှင့် ယူချိန်တွင်
အအောင်မြင်ဆုံး ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အဆင့်ရောက်နေသဖြင့် ဂျီနှင့်
ကလေးယူဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့သည် ။

ဂျီက မိမိ၏ သားရင်း၊ သမီးရင်း တစ်ယောက်လောက်လိုချင်သည် ။

သို့သော် မရနိုင်သည့်အဆုံး ဘင်ကိုပင် သားရင်းပမာ ပုံပြီးချစ်ခဲ့သည်။ ။

သူတို့ သားအဖ၏ မေတ္တာနှောင်ကြိုး ခိုင်မာလာတော့ နေရာတကာ တတွဲတွဲ ဖြစ်လာသည်။ ။ ကနဦးတွင် သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး ဂျိန်းက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေသည်။ ။

သို့ပေမဲ့ ဂျိန်းအသက်သုံးဆယ်နားနီးလာတော့ ညှို့မင်းသမီးအဆင့်မှ တဖြည်းဖြည်း လျှော့ကျလာသည်။ ။ ဒါကို ဂျိန်းက မခံနိုင်။ စိတ်ဓာတ်ကျသည်။ ။

အနေအထိုင် မဆင်မခြင် ဖြစ်လာသည်။ ။ အစားအသောက်ကို ဂရုမစိုက်။ သည် တော့ ဘယ်သူမျှ သူ့ကို သတိပေးထိန်းမတ်ခြင်း မပြုနိုင်မီအတွင်း၊ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်လေး ဆယ်လောက် တိုးလာသည်။ ။

အလှပျက်လာသဖြင့် လူတိုင်း၏ နေရာထား အလေးပေးမှုကို မခံရတော့သာ ဂျိန်းသည် စိတ်ဂနာ မငြိမ်တော့ဘဲ လူတိုင်းကို ရန်လိုလာသည်။ ။ ဂျီသည် သူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဘင်ကိုသာ ဦးစားပေးကြောင်း၊ သားဖြစ်သူ ဘင်ကလည်း မိခင်ဖြစ်သူကို အချစ်ပေါ့လာကြောင်း အမျိုးမျိုးစွပ်စွဲသည်။ ။

ကြာတော့ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင်မပြေ။ ရန်တကြက်ကြက်ဖြစ်သည်။ ။ သည် တော့ ဂျိန်းမှာ စိတ်ငြိမ်ဆေးတွေ တအားသောက်ပြီး ဆေးစွဲလာသည်။ ။

အ ကျိုး ဆ က် များ မှာ အလှပျက်လာခြင်း၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရက်များ အကြိမ်ကြိမ်ပျက်ခြင်း၊ ရိုက်ကွင်းထဲတွင် အမျိုးမျိုးဇီဇာကြောင်ခြင်းတို့ ပင် ဖြစ်၏။ ။

နောက်ဆုံး ခုနစ်နှစ် ကန်ထရိုက်သက်တမ်း ပြည့်သွားသောအခါ ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီက သူ့ကို ဆက်လက်ငှားရမ်းခြင်း မပြုတော့။

ထိုသတင်းကို ကြားရသည့်နေ့တွင် ဂျိန်းတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ရှိနေသည်။ ။ ဂျီနှင့် ဘင်မှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်နေကြသည်။ ။

သူတို့ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့ရေကူးကန်ထဲတွင် မှောက်လျက်မျောနေသော ဂျိန်းကိုတွေ့ရသည်။ ။ ထိုအချိန်ထိ ဂျိန်းအသက်မသေသေး။ ။ ဂျီက ပါးစပ်ချင်းတေ့ပြီး အသက်ပြန်ရှူလာအောင် အားထုတ်သည်။ ။

ဆေးရုံကားရောက် လာပြီး ဆေးရုံသို့ တင်အပို့တွင် မှ လမ်းမှာ သေဆုံးသွားသည်။ ။

ဂျိန်း ကွယ်လွန်သွားပြီး ဂျီတို့ သားအဖအတွက် ကျန်ရစ်သည် မှာ ဂျိန်း၏ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု ဒသင်းတေ့ပြီး အသက်ပြန်ရှူလာအောင် အားထုတ်သည်။ ။

ဆေးရုံကားရောက် လာပြီး ဆေးရုံသို့ တင်အပို့တွင် မှ လမ်းမှာ သေဆုံးသွားသည်။ ။

ဂျိန်း ကွယ်လွန်သွားပြီး ဂျီတို့ သားအဖအတွက် ကျန်ရစ်သည် မှာ ဂျိန်း၏ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုသာ ဖြစ်၏။ ။ ဂျိန်းကျန်ခဲ့သည့် ငွေကြေးမှာ သူကြွေးများ ဆပ်လောက်ရုံသာရှိ၏။

ဂျိန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကြီးအကျယ် အမြတ်ထွက်ခဲ့သည် မှာ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီသာ ဖြစ်၏။ ။ သူတို့ က ဂျိန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ကောလာဟလသတင်း အမျိုးမျိုး လွှင့်ထုတ်ပြီး ဂျိန်း၏ ရုပ်ရှင်ကားဟောင်းများ ပြန်ပြရာ သောက်သောက်လဲ ငွေရခဲ့၏။

ဂျီကတော့ ဘင်ကို ဘက်ဗာလီစစ်တက္ကသိုလ်တွင်
ကျောင်းထားပေးသည်။ ။ ကျောင်းစရိတ်ထောက်နိုင်ရန်
စိတ်လျော့ပြီးအပေါစား ရုပ်ရှင်တစ်ကားရိုက်သည်။ ။ ထိုဇာတ်ကားမှာ
အောင်မြင်မှုရရှိပြီး ဂျီအတွက်လည်း လမ်းပွင့်သွားသည်။ ။

သူက ရုပ်ရှင်တွေ တစ်ကားပြီးတစ်ကားရိုက်သည်။ ။ သူ့ကားတွေကို
ဝေဖန်ရေးဆရာ ရင့်မာကြီးများကပင် ကြိုက်ကြသည်။ ။
ချီးကျူးစကားဆိုကြသည်။ ။

သို့သော် ကုမ္ပဏီများက မကြိုက်။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့ကားတွေက
ဝင်ငွေမကောင်း၊ ထိုမျှမက ဂျီသည် ၊ ခေါင်းမာ၏။ သူ့အမြင်၊
သူ့အယူအဆကို တစ်ပြားသားမျှ လျော့မပေး။
သူ့စိတ်ကြိုက်ရိုက်ခွင့်ရလျှင် ရိုက်မည်။

မဟုတ်လျှင် မရိုက်။ သူ့ကို ငှားချင်ငှား၊ မငှားချင်နေ။ သူကတော့
ဈေးဆစ်ခံမည်မဟုတ်။

ထို့နောက်မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ဇာတ်ကား တစ်ကားမှ
အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်လောက်အောင် အောင်မြင်သွားသည်။ ။
ထိုကားကို ဒေါ်လာရှစ်သိန်းဖြင့် လောက်အောင်ရိုက်ခဲ့သည်။ ။
ထို ကား မှာ လူငယ်တွေအကြိုက်နှင့် ကိုက်သွားသဖြင့် ကုမ္ပဏီက
ဒေါ်လာသန်းခြောက်ဆယ်လောက် မြတ်သွားသည်။ ။

ဂျီသည် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို လူတိုင်းအာရုံစိုက်ရသည့်
ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ ။

မိမိ နောက်ရိုက်မည့် ကား မှာ ‘ရုတ်တရက် ... ကြွေ’
ဇာတ်ကားဖြစ်ကြောင်း ဂျီက ကြေညာသောအခါ
ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတိုင်းက သူ့နောက်သို့ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ ။

ထိုကားအတွက် ကုန်ကျစရိတ်မှာ ဒေါ်လာ ၁၂ သန်းဖြစ်ကြောင်း သိရတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ချို့ တပ်လန်သွားသည်။ ။

ထိုကားကို မိမိစိတ်တိုင်းကျ ရိုက်ခွင့်ရမှ ရိုက်မည်။ ထို့ပြင် အမြတ်ငွေ တစ်ဝက်ကို မိမိခံစားခွင့်ရှိမှ စာချုပ်မည်ဟု ဂျီက တောင်းဆိုသောအခါ ကုမ္ပဏီ တော်တော်များများ လက်တွန့်ကုန်ကြသည်။ ။

အံ့ဩစရာကောင်းသည် မှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက သူတောင်းဆိုချက်အားလုံးကို တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ဈေးမဆစ်ဘဲ လိုက်လျောလိုက်ခြင်းပင်။ ထိုကုမ္ပဏီ၏ အမည်မှာ ‘အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး’။ ထိုကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌသစ်မှာ ဘွိုက်ရက်ဒင်။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဂျီ စိတ်ကူးပျက်သွားသည် ။
စေ့ထားသောတံခါးပေါက် ပွင့်သွားပြီး။

‘ဂျီရှိလား’

မျက်စိတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ခပ်ဟဟဖြစ်နေသည့်တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူမှာ မိုက်ဒက်ဗလင်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ပြောစရာရှိလို့ ဂျီ’

‘ခုလား’

‘ခုပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာယုံပါဗျာ၊ အရေးကြီးလို့ ပါ’

မိုက်ဒက်ဗလင် အခန်းထဲ ဝင်လာသည် ။ ဂျီက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို နှိုးပြီး နှင်ထုတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ’

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး

‘ကျွန်တော်သွားကြည့်ပြီးပြီ’

‘အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒီအခန်းတွေကိုပြန်ရိုက်ဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နယူးမင်းတို့ ၊ ရက်ဖို့ တို့ အပြင် တစ်ခြားအဖွဲ့သားတွေကိုပါ ဒီကိုတစ်ခေါက်ပြန်လာခိုင်းဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ဘူး’

‘အဲဒီလိုအကျိုးဆက်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဟွမ်တာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းကို လာတဲ့ အချိန်ကတည်းက ခင်ဗျားတို့ သိဖို့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ’

‘မင်း ငါ့ကို လာပြီး သောက်ပစ်တင်မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ဒီကားအောင်မြင်ဖို့ အတွက် ငါ့မှာ အသည်းအသန် ကြိုးစားနေရတာ၊ ဟော လိ ဝု ဒ် မှာ ရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်လောကသား အားလုံးက ဒီဇာတ်ကားမအောင်မြင်ဘဲ ငါခွေးကျအကျကို ဝိုင်းစောင့်နေကြတာကွ၊ ဒါကိုကော မင်းသိရဲ့ လား’

‘သူက အပေးအယူလုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိပါတယ်’

‘ဘယ်လောက်တဲ့ လဲ’

‘ငွေသားနဲ့ ငါးသိန်း’

‘အဲဒီလောက်ငွေအများကြီးကို ငါက ဘယ်ကရမှာ တဲ့ လဲ၊ သူ့အမေကလွှားတဲ့ မပဲ’

‘ပထမကားက အရမ်းမြတ်ထားတယ်ဆိုတာ သူကသိနေတယ်လေ’

ဂျို့ ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း ...

‘မင်းက ပြောမပြဘူးလား၊ ချမ်းသာသွားတာ ငါ မဟုတ်ဘူး ၊ ကုမ္ပဏီဆိုတာ၊ အမယ်လေး ငါလို အစဉ်အလာရှိတဲ့ ကောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီဇာတ်ကားကို ပြီးအောင်ရိုက်နိုင်တာ

ကံကောင်းတယ်ဆိုရမယ်’

‘ဒီငနဲကြီးက ငတုံးကြီး မဟုတ်ဘူး နော်’

‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်လဲ’

‘သူ ခင်ဗျားကို ဆယ်ရက်အချိန်ပေးလိမ့်မယ်’

‘ဆယ်ရက်ပေးပေး၊ ဆယ်နှစ်ပေးပေး ဘာထူးမှာ လဲကွ၊
ဒီ လို တော ကြို့ အုံ ကြား မှာ ငါးသိန်းမပြောနဲ့ ငါးဆင့်တောင်
ငါမရှာနိုင်ဘူး’

‘အ မေ ရီ က မှာ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရှာနိုင်မယ်ဆိုတာ
သူသိနေတယ်လေ’

‘ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ ငါကရက်ဒင်ကိုသွားတွေ့ပြီး
ဒေါ်လာဆယ့်နှစ်သန်းတန် ဇာတ်ကားရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းတွေကို
သောက်ပေါတစ်ကောင်က အပိုင်စီးထားတဲ့ အကြောင်း
ပြောပြရမယ်ပေါ့၊ နောက်ပြီး အဲဒီဖလင်တွေပြန်ရဖို့
ဒေါ်လာငါးသိန်းထပ်ပေးဖို့ တောင်းရမယ်ပေါ့’

‘ခင်ဗျား ဖလင်ပါမသွားဘဲ ငွေရှာလို့ မရဘူး ဆိုတာ
ဟွမ်တာသိပါတယ်’

‘ဒီတော့’

‘ဖလင်တွေသူပြန်ပေးလိမ့်မယ်’

‘အာမခံအဖြစ် ဘာပေးထားရမှာ လဲ’

‘ဘင်လေ၊ ဘင်ကို ဟွမ်တာက ကုဇကိုမှာ ခေါ်ထားလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား
ဒေါ်လာ ငါးသိန်းပို့ပေးမှ လွှတ်ပေးလိမ့်မယ်’

ထိုညမှာပင် ဘင်သတိပြန်လည်လာသည် ။ ရှာနာက မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည် ။ သို့ပေမဲ့ ဘင်နည်းနည်းလေးလှုပ်လိုက်သည် နှင့် ရှာနာ ချက်ချင်း နိုးနိုးကြားကြားဖြစ်သွားသည် ။

‘ဟိုင်း’

ဘင် တိုးတိမ်စွာနှုတ်ဆက်၏။

‘ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်’

‘ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ပွင့်ထွက်တော့မလို ဖြစ်နေတယ်’

ရှာနာ ခုတင်နံဘေးမှ ထပြီး ရေဇလုံတင်ထားသည့်စားပွဲဆီသို့ သွားသည် ။ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ရေဆွတ်ပြီး ဘင်၏ နဖူးပေါ် အုပ်ပေးသည် ။

‘မောင့်ဦးခွံ မဆိုစလောက်ကလေး အက်သွားတယ်လို့ ဆရာဝန်ကပြောတယ်မောင်ရဲ့ ၊ အဲဒါကလွဲရင် မောင်ဘာမှ မဖြစ်ဘူးတဲ့’

‘အရမ်းချမ်းတာပဲ မမရယ်’

ရှာနာက ရှိသမျှစောင့်တွေဖြင့် ဘင်ကိုခြုံပေးထားပြီးသား။ ယခု သူက အဝတ်အစားတွေ ခပ်သွက်သွက်ချွတ်ပြီး ဘင်နှင့်ယှဉ်လျက် အိပ်လိုက်၏။ ဘင့်အသားတွေမှာ ရေခဲလို အေးစက်နေ၏။ ရှာနာက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘင့်ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပူးကပ်သွားအောင် တိုးလိုက်သည် ။ ခဏနေတော့ ဘင်အသားတွေပါ နွေးလာကြောင်း ခံစားသိလိုက်ရ၏။

‘နွေး လာပြီလား’

‘တော်တော်လေးနွေးလာပါပြီ’

ဘင်က အမျိုးသမီးကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။

‘ဆရာဝန်က ဘာများ ပြော ...’

ဘင့်အသံပျော့လွန်းပြီး တဖြည်းဖြည်း တိမ်သွားသည် ။
မျက်လုံးတွေ ခဏမျှမှိတ်သွားသည် ။ သူ့ကြည့်ရတာ ပြန်ပြီး
သတိလစ်သွားသည့်ပုံ။ ထိုနောက်တွင် မှ မျက်ခွံတွေ ပြန်ပွင့်လာသည် ။

‘မောင် စကားတွေမပြောနဲ့ တော့လေ’

‘မမကိုချစ်တယ်’

‘ရှုး’

ဘင်ခေါင်းညိတ်သည် ။ ရှာနာပြီးလိုက်၏။ သို့သော်
သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို မတွေ့ရ။ သူကုန်ကို
သို့ရောက်ကတည်းက စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေတာတွေ
ခုထိမပျောက်သေး။

အပြင်မှာ အရုဏ်ပျို့ လာပြီ။ အခန်းထဲတွင် ဘင့်မျက်နှာကို
မြင်သာလောက်အောင် အလင်းရောင်ပျံ့ပျံ့ ရှိနေသည် ။ သူ့ကြည့်ရတာ
ကလေးငယ်တစ်ယောက်အိပ်နေသလို။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့သည့်
အထောက်အထားဆိုလို့ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်တွင် ညှိမည်းနေတာလေး
တစ်ခုပဲ ရှိသည် ။

မိမိပေးထားသည့် ငွေလက်ဝါးကပ်တိုင် ကလေးသည်
သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲလျက်သား။

တောင်ခါးပန်းမှ ကျသည့် ဒဏ်ကြောင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေး
ကွေးကောက်နေသည် ။ အင်း ... လော့စ်အိန်ဂျလိစ်သို့ရောက်မှ
ပြန်ပြင်ပေးရမည်ဟု ရှာနာစိတ်မှတ်ပြုလိုက်၏။

ဘင်နှင့်လက်ထပ်ရေးကိစ္စမှာ အိပ်မက်ပမာ ဖြစ်နေ၏။ သူ့အား
လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့ ဘင်ကခွင့်ပန်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပင်
မပြည့်သေး။ သို့သော် သည် အတောအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေက
အများကြီး။ ထို့ကြောင့် သည် ကိစ္စကိုစဉ်းစားဖို့ အချိန်မရခဲ့။
ခုတော့လည်း သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ မိမိ
ကာလရှည်ကြာစွာ မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သည့် ချစ်သူဆိုတာ
ဘင်ပါပဲကလားဟု ။

ဘင်၏ နံဘေးတွင် လဲလျောင်းရင်း ရှာနာအတွေးတွေ
ပြန့်လွင့်နေ၏။ သူ့အတွေးတွေသည် အိပ်မက်များ အဖြစ်
အသွင်ပြောင်းသွား၏။ သို့သော် တံခါးဖွင့်သံကြောင့် အိပ်မက်တွေ
ဖြုန်းစားကြီးရပ်သွားသည် ။ ရှာနာ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
ခုတင်ခြေရင်းတွင် ရပ်နေသည့် ဂျူအဲရစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ရှင် ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ’

‘ငါ ဘင်နဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ ’

‘ခုပြောလို့ မဖြစ်ဘူး’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး’

ဘင် တစ်တောင်ဆစ်ပေါ် အားပြုလျက် ကိုယ်ကိုမတ်ကာ
သူ့ပထွေးကို မော့ကြည့်သည် ။

‘မနေ့ကဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊

မြင်းက သွေးလန့်ပြီး ...’

‘မင့်အမှားမရှိပါဘူး သားရာ၊ ငါမင်းအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်’

‘ရှင်ဒီကိုလာတာ အဲဒါပြောဖို့ သက်သက်ပဲလား’

ဂျီ ခေါင်းခါပြပြီး သူ့အား ဒက်ဗလင်ပြောပြသည် များကို ပြန်လည်ဖောက်သည် ချသည် ။

‘မောင် သူပြောတာယုံမနေနဲ့၊ ဒါဟာ လှည့်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်ရမယ်’

‘အေး ... အဲဒီကို လှည့်ကွက်တစ်ကွက်ဖြစ်လိုက်စေချင်စမ်းပါတယ်’

‘ဓားစာခံအဖြစ် တစ်ခြားတစ်ယောက်ယောက်ကိုကော ဘာကိစ္စဒီမှာ မထားနိုင်ခဲ့ရတာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဟွမ်တာက လက်မခံလို့ ပဲ၊ ဘင်ဟာ ငါ့သားလို့ သူကတွက်ထားတယ်လေ၊ ဒီတော့ ငါ့သားကို ခေါ်ထားလိုက်တာဟာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး အာမခံချက်ပေါ့’

‘ဘင်ဒီမှာ နေခဲ့ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မလဲနေခဲ့မယ်’

‘အဲဒါ တုံးတာပေါ့၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လိုအနေအထားရှိတယ်ဆိုတာ သူသိနေ တယ်လေ၊ မင်းပါ ဒီမှာ နေခဲ့ခြင်းအားဖြင့် သူ့ဘက်က ဈေးကိုင်အား ပိုကောင်းသွားတာပေါ့’

‘အဲဒါတွေ ကျွန်မဂရုမစိုက်ဘူး’

‘အဲ ... မောင်ကတော့ ဂရုစိုက်တယ်’

ဘင် ခုတင်ပေါ်တွင် ထထိုင်သည် ။

‘မမကို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အမေရိကမှာ ပဲ ရှိစေချင်တယ်၊ မောင်တို့ မှာ အစီအစဉ်တ ရှိသေးတယ်လေ၊ သတိရတယ် မဟုတ်လား’

‘ဘင်ပြောတဲ့ စကားကို နားထောင်စမ်းကွာ၊ သေတော့မှာ ပဲ’

ဂျုံဝင်ပြီး တိုက်တွန်းသည် ။ ရှာမျက်နှာမှာ
စိုးရိမ်စရာကောင်းလောက်အောင် ဖြူဖျော့နေသည် ။
မျက်ကွင်းတွေလည်း ညိုနေသည် ။ ဘင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို
ကောက်ကိုင်ပြီး သူ့ပါးနှင့်ကပ်ထားလိုက်၏။ သူ့ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်များ
ဖြင့် စိုစွတ်လျက်။

‘မငိုပါနဲ့ မမရယ်၊ မောင် ဘာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပါ၊
မောင်အိမ်ပြန် ရောက်ရောက်ချင်း မောင်တို့ စီစဉ်ထားတာလေးတွေ
အကောင်အထည်ဖော်ကြမယ်လေ၊ အဲဒါကိုသာ မမေ့နဲ့ ’

‘မောင်ကတိပေးတယ်နော်’

‘ကဲ ငါတို့ သွားတော့မှ ဖြစ်မယ်၊ လေယာဉ်က နာရီဝက်ဆိုရင်
ထွက် တော့ မှာ၊ ဟွမ်တုလူတွေက ဖလင်ဘူးတွေကို
လေယာဉ်ပေါ်တင်ပေးထားပြီးသား၊ ငါဒီအမှိုက်ပုံထဲမှ မြန်မြန်
ထွက်နိုင်လေ မြန်မြန်ငွေရှာနိုင်လေပဲ’

ဂျုံက ရှာနာကိုလှမ်းကြည့်သည် ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
နှုတ်ဆိတ်စွာ အကဲခတ်နေကြ၏။ နောက်ဆုံး ရှာနာစောင်အောက်မှ
ထွက်လိုက်၏။ သူ့အဝတ်အစားတွေ ဝတ်နေသည် ကို
ဂျုံစောင့်ကြည့်နေ၏။

‘ကုမ္ပဏီကပေးမှာ လား’

ဘင်မေးတော့ ဂျုံက

‘ဘာဖြစ်လို့ မပေးရမှာလဲ၊ အာမခံအမျိုးမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူတို့
တာဝန်ယူထားတာပဲ၊ ဒီလို အရေးပေါ်စရိတ်မျိုးအတွက်လဲ သူတို့

လျာထားရမှာ ပေါ့’

ရှာနာအဝတ်အစားဝတ်ပြီးတော့ ဘင်ကိုအကြာကြီးဖက်ထားသည်။ ။

‘သွားတော့လဲ၊ ခွဲခွာနှုတ်ဆက်စကားတွေ မောင်မပြောတတ်ဘူး’

‘မမစောင့်နေမယ်နော်’

ရှာနာအသံ ဆို့နှင့်နေသည်။ ။ နောက် တစ်မိနစ်လောက်နေမှ သူ့ထံမှ
လေသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာသည်။ ။

‘မောင့်ကို ချစ်တယ်’

အခန်း (၂)

အသံတွေ ကြားနေရသည် ။ ကနဦးတွင် အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားနေရသည့် အသံတွေဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်ပြီးသည့်တိုင် အသံတွေက ပျောက်မသွား။

ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တဖြောက်ဖြောက်ကျသံ။ ပြီးတော့ ခေါင်မိုးကို ကုတ်ခြစ်သံ။ အိပ်ရာနံဘေးရှိ စားပွဲလေးပေါ်မှ ညဉ့်ကြည့်နာရီကို လှမ်းကြည့်သည် ။

နံနက် ၃ နာရီ ၄၇ မိနစ်။ လိုက်ကာတွေ ချထားသဖြင့် အခန်းထဲမှာ မှောင်နေသည် ။ သို့သော် ရှာနာက မီးမဖွင့်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ မှန်ခန်းဆီးဆီသို့ လျှောက်သွားသည် ။

မှန်ခန်းဆီးကို အသံမမြည်အောင် ဖွင့်သည် ။ အုတ်ဆင်ဝင်အောက် ထွက်ရပ်သည် ။ ခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည် ။ သည် အိမ်လေးက သူတို့ နှစ်ယောက်နေဖို့ ဆိုပြီး ဘင်ငှားထားသည့် အိမ်ကလေး။

အသံထွက်လာပြန်သည် ။ အသံလာရာမှာ ရှာနာ့ဘယ်ဘက်အပေါ်နားဆီမှ ။ ရှေ့ဆက် လျှောက်သွားသည် ။ ဘင်သိမ်းနေကျ နေရာတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို စမ်းပြီးရှာသည် ။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရတော့ ခလုပ်ဖွင့်လိုက်၏။ အမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်သွားသော အလင်းတန်းကြီးထဲတွင် မြင်လိုက်ရသည် မှာ

အဝါရောင် ကြည်လဲ့နေသော အဝိုင်းလေး တစ်ဒါဇင်လောက်။
ရှုနံ့မိသားစုက သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေကြသည် ။

ကြို့ကြို့ကလေးတွေ ဝပ်နေရာမှ မရွေ့။ အလင်းတန်းကို ရန်လိုစွာ
ကြည့်နေကြသည် ။ သို့ပေမဲ့ တစ်စက်ကလေးမျှ ထိတ်လန့်ပုံမပေါ်။
ရှာနာက တရူးရူး အသံပြုသည့်တိုင် ထွက်ပြေးခြင်း မပြု။

ဘင် လုပ်နေကျကို သတိရပြီး ပန်းခြံ ရေပက်သည့်ပိုက်ကို
ကောက်ကိုင်သည် ။ ပိုက်ခေါင်းဖွင့်ပြီး ရေအေးအေးဖြင့်
လှမ်းပက်လိုက်မှ ထွက်ပြေးသွားကြသည် ။

ရှာနာအိပ်ခန်းသို့ ချက်ချင်းမပြန်သေး။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို
ပြန်ပိတ်ပြီး အမှောင်ထဲတွင် ရပ်နေသည် ။ သည် ညကား ဇန်နဝါရီလ၏
ညတစ်ညနှင့် မတူလောက်အောင် အအေးပေါ့နေ၏။

ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီပါးပါးလေးကို ဝတ်ထားသည့်တိုင်
တစ်စက်ကလေးမျှမချမ်း။ လေကိုတဝကြီး ရှူပစ်လိုက်၏။

တကယ်တော့ ယုံချင်စရာပင်မကောင်း။ ဗိုလ်မှူးကြီးဟွမ်တာ၏
အိမ်အိုကြီးတွင် ဘင်ကိုထားရစ်ခဲ့ရသည် မှာ
ယခုဆိုခြောက်ရက်တင်းတင်း ပြည့်ပြီ။

လော့စ်အိန်ဂျလိစ်တွင် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည် မှာ
ကိုးဆယ့်နှစ်နာရီရှိပြီ။ သူက မိနစ်ပေါင်းကိုပင် ရေတွက်ထား၏။ ညက
အိပ်ချိန်ထိဆိုလျှင် မိနစ်ပေါင်း ငါးထောင်ငါးရာနှစ်ဆယ်။

သည် အကြောင်းစဉ်းစားမိတော့ ရင်ထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွ
လာသည် ။ တစ်ချိန်တည်းတွင် စိုးရိမ်သောကလည်း ဖြစ်မိသည် ။
နောက်လေးရက်ဆို ဘင် အိမ်ပြန်လာတော့မည်။

ဂျို၊ ငွေစောစောရှာနိုင်လျှင် သည့်ထက်
စောစောကပင်ပြန်ရောက်လာမည်။ သို့သော် ခုချိန်ထိတော့ ဘင်ဆီမှ
ကော ဂျိုဆီမှ ပါ ဘာသတင်းမျှမရ။

ရုတ်တရက် ချမ်းစိမ့်လာသည် ။ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး
စာကြည့်မီးကို ဖွင့်သည် ။ ခုတင်စွန်းတွင် ထိုင်ရင်း
တယ်လီဖုန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

သြော် ... စောင့်ခဲ့ရသည့်ရက်တွေ နာရီတွေ
 မနည်းတော့ကလားနော်၊ မိမိမရှိခိုက် တယ်လီဖုန်းလာမှာ စိုးသဖြင့်
 ကုန်စုံဆိုင်သို့ပင်၊ တစ်အောင့် တစ်နားမသွားခဲ့။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေးရက်တော့ သည်းခံပြီး စောင့်ရမည်။

လေးရက်ဆိုတော့ ကိုးဆယ့်ခြောက်နာရီ။ မိနစ်ပေါင်း
ငါးထောင်ခုနစ်ရာ့ခြောက်ဆယ်။ မဆုံးနိုင်တော့သောအချိန်များ ။

စားဖို့ဆောင်ထဲဝင်ခဲ့သည် ။ ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး
မွေနှောက်ရှာကြည့်သည် ။ ချဉ်စော်နံ့စ ပြုနေသည့် နို့ပုလင်းတွေကို
တွေ့သည် ။ မနေ့ညက ဘူးဖောက်ပြီးမှ စားချင်စိတ် မရှိသဖြင့်
ပြန်ထည့်ထားသည့် ငါးသေတ္တာတစ်ဘူးကိုလည်း တွေ့သည် ။

နောက်ပြီး ကိတ်မှုန့်တစ်လုံး၊ စက္ကူပန်းကန်ထဲတွင် မူ ခပ်ပါးပါး လှီးထားသည့် ပန်းသီးအရှုပ်ကလေးတွေ။ ကိတ်မှုန့်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ နောက်စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ရေခဲသေတ္တာ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

မိမိလိုအပ်နေသည် မှာ စိတ်အဆာပြေဖို့ ။ ဗိုက်အဆာပြေဖို့ မဟုတ်။
 စိတ်အဆာပြေဖို့ ဆိုတာကလည်း ဘင်အကြောင်း
 သတင်းအစအနကလေး ကြားရမှ သာ ဖြစ်မည်။

ခုထိတော့ ဘာဆိုဘာမျှ မကြားရသေး။ ဪ ... ချစ်သော
မောင်အတွက် ရင်မောရပါကလားနော်။

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး (အိုင်အက်ဖ်ပီ) စတူဒီယိုရှိ
ရုပ်ရှင်ပြခန်း အမှတ် (၄) ထဲတွင် ပူလှောင်အိုက်စပ်နေ၏။
လေအေးစက်ကို စက်ကုန်ဖွင့်ထားသည်။

သို့သော် ဟာဗာနာဆေးပြင်းလိပ်များမှ ထွက်လာသော ပြာလဲ့လဲ့
မီးခိုးများကြောင့် အသက်ရှူရ မွန်းကျပ်နေ၏။
တည်းဖြတ်အချောကိုင်ခြင်း မပြုရသေးသည့် ‘ရတ်တရက် ကြွ’
ရိုက်ချက်များကို သုံးနာရီကြာမျှ ကြည့်ပြီးသည့်အခါ ဘွိုက်ရက်ဒင်မှာ
အသက်ပင်ရှူလို့ မရချင်တော့။

သို့သော် သူသည် လိုဖြစ်နေစဉ် အရိပ်လက္ခဏာမျိုး လုံးဝမမြင်ရ။
တကယ်တော့သူက သည် ကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌမဟုတ်လား။
ဌာနအကြီးအကဲများ စုံညီစွာရှိနေသည့် သည် လို အခမ်းအနားမျိုးတွင်
မိမိက စံနမူနာအဖြစ် နေထိုင်ပြုရမည်လေ။

လူကတော့ ပိန်ပိန်သေးသေးပင်။ ငွေရောင်သမ်းနေပြီဖြစ်သည့်
ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးထား၏။ ဝတ်ပုံစားပုံမှာ ရှေးဆန်ချင်သည်
။

သို့သော် သူ့အဝတ်အစားများမှာ ကောင်းပေ၊ ညွန့်ပေတန်ဖိုးကြီးပေ
ဆိုတာတွေချည်း။

သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အထူးခြားဆုံးအရာများမှာ မျက်လုံးများ ။

အဝတ်ဟောင်းတစ်ထည်လို အရောင်က ခပ်မှို န်မှို န်။ သို့ပေမဲ့
ရေခဲတုံးများ လို အေးစက် မာကြာသည် ။ သို့ကြောင့် သူ
အကြည့်နှင့်ရင်ဆိုင်ရသူတစ်ဦးသည် အလိုလိုနေရင်း
ကြောက်စိတ်ဝင်လာရစမြဲ။

သူ၏ အနေအထိုင်နှင့် သူ့ရုပ်သွင်ကို ရှုမြင်အကဲခတ်ရုံဖြင့်တော့
ရက်ဒင်သည် ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် ပိုလန်ပြည်မှ အမေရိကန်သို့
လာရောက်ခဲ့လို့နေထိုင်သည့် ဂျူးလူမျိုး ဆင်းရဲသား မိသားစုမှ
ပေါက်ဖွားလာသူတစ်ဦးဟု ဘယ်သူမျှ ထင်မှတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

စင်စစ် သူတို့ ၏ မျိုးရိုးအမည်မှာ ဂူဒင်စကီ။ သို့သော် အမေရိကတွင်
နေထိုင်လျှင် လူမျိုးခြားနာမည်မှ ညံ့ထားသည် ထက်
အမေရိကန်အမည်မှ ညံ့ထားလျှင် ကြီးပွားရန်ပိုပြီး နီးစပ်သည် ဟု
ဆိုသဖြင့် မျိုးရိုးအမည်ကို ရက်ဒင်ဟု ပြောင်းခဲ့သည် ။ ထိုအဆိုမှာ
မှန်လည်း မှန်ခဲ့၏။

အဝတ်အစားချုပ်လုပ်သည့် လုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားလာသော ဘွိုက်၏
ဖခင်က ဘွိုက်ကို ကျောင်းကောင်းကောင်း ထားပေးသည် ။

ဘွိုက်သည် ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ်မှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
စီမံခန့်ခွဲမှုဘာသာဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့၏။ ထို့နောက် စာရင်းကိုင် စာမေးပွဲကိုပါ
အောင်မြင်ခဲ့၏။

ရဲအဖွဲ့ အစီရင်ခံချက်များ အရ ဆိုလျှင် ရက်ဒင်သည် တက္ကသိုလ်မှ
ဘွဲ့ရပြီး များ မကြာမီအတွင်း ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းများ နှင့်
ဆက်သွယ်လှုပ်ရှားခဲ့သည် ဆို၏။ ဘယ်အချိန်မှ စပြီး ဆက်သွယ်သည် ။
မည်သို့မည်ပုံ အဆက်အသွယ်ရသွားသည် ကိုမူ ဘယ်သူမျှ အတိအကျ
မပြောနိုင်ကြချေ။

လူအများ ပြောစကားအရ ရက်ဒင်ပိုင် အတိုင်ပင်ခံ လုပ်ငန်းအဖွဲ့ကို
ငှားရမ်း ထားသူများ ထဲတွင် မာဖီးယား ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ဦးဟု
ကျော်ကြားသူ ကာလိုဂန်ဘီလိုလည်း တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည်
ဆိုကြ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် မာဖီးယားဂိုဏ်း ပိုင်ဆိုင်သည့် ပျော်ပွဲစားရုံများ ၊
လောင်းကစားရုံများ တွင် လူသိများ ကျော်ကြားသည့် မင်းသမီးများ
ဖျော်ဖြေရေးအတွက် ဖန်တီးနိုင်ရန် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများ
တည်ထောင်သင့်ကြောင်း ရက်ဒင်ကအကြံပေးခဲ့သည် ဟု သိရသည် ။

ထို့ကြောင့် မာဖီးယားဂိုဏ်းချုပ်က အင်တာနေရှင်နယ်
ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွင် ရက်ဒင်ကိုယ်တိုင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစီး အုပ်ချုပ်ရန်
တာဝန်ပေးခဲ့ကြောင်း သိရ၏။

ရက်ဒင်သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ လက်မထပ်ခဲ့စဖူး။
သူတစ်သက်တွင် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ဖူးသည့် မိန်းမဟူ၍
ဂျိမ်းပယ်လီတစ်ယောက်သာရှိသည် ။

ထို့ကြောင့် ဂျိမ်းပယ်လီကို မိမိလက်ထဲမှ လုယူသွားသူ ဂျူအဲရစ်ကို
ဘယ်တော့မျှခွင့်မလွှတ်။ နောက်ဆုံး ဂျိမ်းပယ်လီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အဆုံးစီရင်သွားသည့်တိုင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သူမှာ
ဂျူအဲရစ်သာဖြစ်သည် ဟု ရက်ဒင်က စွဲမှတ်ထား၏။

ပထမဦးဆုံး သူ့ခေါင်းထဲဝင်လာသည့် အတွေးမှာ ဂျူအဲရစ်ကို
သတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုလုပ်ရပ်မှာ
အန္တရာယ်ကြီးလွန်းသည် ။

သူနှင့် ဂျူအဲရစ်တို့ အကြား ထားရှိသည့် မုန်းတီးမှုမှာ
လူတိုင်းသိနေသည့် လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မိမိဂုဏ်သိက္ခာကို အထိခိုက်မခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။
ထိုအစား ဂျုံအဲရစ်အပေါ် လက်စားချေဖို့ အခါအခွင့်ကို
ချောင်းနေခဲ့သည်။

ဂျုံတစ်ယောက် ‘ရုတ်တရက် ကြွေ’ ဇာတ်ကား အတွက်
ငွေထုတ်ပေးသူရှာနေကြောင်း သိရသည့်အခါ မိမိချောင်းနေသည့်
အခွင့်အရေးကိုရပြီဟု ရက်ဒင်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သည် အခွင့်အရေးမှာ ခဲတစ်လုံးတည်းဖြင့်
ငှက်နှစ်ကောင်ပစ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေး။

ပထမငှက်မှာ ‘ရုတ်တရက် ကြွေ’ သည် မြိုးမြိုးမြက်မြက်
အမြတ်ရမည့် ဇာတ်ကား ဖြစ်၏။

ဒုတိယငှက်ကတော့ ဂျုံအဲရစ်ပင်။ ဂျုံကို ချည်ပြီးတုပ်ပြီး
ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီးမှ မိမိကိုခူးထောက် တောင်းပန်ရသည် အထိ
ပညာပေး နှိပ်စက်ရေး။

ရုပ်ရှင်ပြခန်းထဲတွင် မီးတွေထိန်လင်းလာသည် ။ တစ်မိနစ်မျှ
ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ဘယ်ဌာနအကြီးအကဲမျှ လေသံမဟကြ။ သူတို့
ကြည့်ခဲ့ရသည် မှာ ဒေါ်လာတစ်သန်းနီးပါး
အကုန်ခံရိုက်ထားသည့်ကား။ သည် တော့သည် ကုမ္ပဏီ၏
အစုရှယ်ယာအများ စုကိုပိုင်သည့် ရက်ဒင်ပါးစပ်မှ
စကားမဟသေးသရွေ့ သူတို့ လျှာမချောင်ဝံ့ကြ။

ရက်ဒင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ဘောင်းဘီတွင် တွန့်ကြေနေသည့်
နေရာများကို လက်ဖြင့် ဂရုတစိုက်ပွတ်ပြီး ဖြန့်လိုက်၏။

‘ကဲ ... ဂျုံ၊ ကြည့်ရတာ ဒီတစ်ချီတော့ ခင်ဗျာစံချိန်ကို ခင်ဗျား

ပြန်ချိုးလိုက်ပြီထင်တာဘဲ’

ရက်ဒင် လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေး၏။ သို့သော် သူရပ်နေသည့် နေရာမှ လုံးဝမရွေ့။ ဤကားကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ၏ အကျင့်၊ သည် လိုနေရာမျိုးတွင် ဘယ်သူကအာဏာပိုင်သလဲ ဆိုသည် ကို ထုတ်ဖော်ပြသလိုက်ခြင်း။ ဒါကို ဂျီအဲရစ်သိနေသည်။ ။

ဂျီ တစ်ဖြုတ်မျှတုံ့ဆိုင်းနေသည် ။ ပြီးမှ ရက်ဒင်ရပ်နေရာသို့ လျှောက်သွားသည် ။ သူတို့ နှစ်ဦး လက်ချင်းထိလိုက်ချိန်ကျမှ အခြားလူကြီးတွေ ကမန်းကတန်း ရှေ့တိုးလာကြသည် ။ ချီးကျူးစကားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောကြသည် ။

ဂျီက ဝိုင်းအုံ့လာသော ‘အနားပြာ’ များကို တစ်ယောက်ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည် ။ သို့သော် မျက်လုံးများကမူ ရက်ဒင်ထံမှ တစ်ချက်မျှမခွာ။ သည် လောကမှာ ဂျီကအရိုးရင့်နေပြီပဲ။ ဌာနကြီးမှူးများ ၏ အမြင်သည် ရက်ဒင်၏ ထင်မြင်ချက် တစ်ခုတည်းပေါ်မှာ မူတည်နေသည် ဆိုတာ သိနေသည် လေ။

‘အခုကြည့်လိုက်ရတာ အကြမ်းတည်းဖြတ်မှုတောင် မလုပ်ရသေးဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲ ... ခင်ဗျား ငွေကြေးစိုက်ထုတ်ရကျိုး နပ်မယ်ထင်ပါတယ်’

ဂျီက ကုမ္ပဏီ အကြီးအကဲကို ပြောလိုက်၏။

‘ရင်းနှီးရကျိုးအရမ်းနပ်ပါတယ်ဂျီ၊ မဟုတ်ဖူးလားဗေး’

‘မြေကြီးလက်ခတ်မလွှဲပေါ့၊ ဒီကားက ဂျီရဲ့ ပထမကားထက် စွံမှာ သေချာပေါက်ပဲ၊ အနည်းဆုံး သန်းခုနစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်မြတ်မယ်လို့ ကို ပြောရဲတယ်ဗျာ’

ဇာတ်လမ်းရွေးချယ်ရေးဌာနကြီးမှူးက ထောက်ခံသည်။ ။

‘ဂျင်းရဲ့ သဘောကကော’

ရက်ဒင်က ကြော်ငြာနှင့် ဝါဒဖြန့်ချိရေးဌာန ကြီးမှူးကို
လှည့်မေးသည်။ ။

‘ကျွန်တော်တို့ အပြီးသတ်တည်းဖြတ်ပြီးချိန်လောက်ဆို
စာနယ်ဇင်းလောကက ဒီကားအကြောင်း
အသည်းအသန်ဝိုင်းရေးကြမှာ ပါ’

‘ဘယ်လောက်ဆို ခင်ဗျား အကြမ်းတည်းဖြတ်ပြီးမလဲဂျီ၊’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ အချောကိုင် တည်းဖြတ်ပြီးမှ
ကြည့်ကြစေချင်တယ်’

‘အဲဒါက ဘယ်လောက်ကြာမလဲ’

‘ခြောက်လ၊ ဒါမှ မဟုတ် ရှစ်လလောက်ကြာမယ်’

‘ဘာကိစ္စ အဲဒီလောက်ကြာရမှာ လဲ ဂျီ၊’

ရက်ဒင့်အသံမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တိုးနေ၏။

‘ဒီကား ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကျုပ်
တစ်နှစ်လုံးလုံးကြိုးပမ်းခဲ့ရတာဗျ၊ ဒီဇာတ်ကားကို ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသွေးနဲ့
ရင်းထားရတာ၊ ဒီတော့ ဒီကားအနုပညာ မြောက်ရေးဟာ ကျုပ်အတွက်
သေရေးရှင်ရေးပဲ’

‘ကျုပ် ကုမ္ပဏီထောင်ထားတာ စီးပွားရေးအတွက်ဗျ၊
ရုပ်ရှင်ပညာသင်ကျောင်း ထောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊
ကျုပ်ပြန်တဲ့ကြည့်ရမယ့်လူတွေ တစ်ပုံကြီး၊ ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်

ဒါရိုက်တာတွေ၊ အစုရှယ်ယာဝင်တွေ၊ ငွေကြေးထည့်ဝင်ထားသူတွေ’

‘အဲဒီကောင်တွေ တစ်ယောက်မူသောက်ဂရုစိုက်မနေနဲ့’

‘ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလိုမယူဆဘူးဗျို့’

ရက်ဒင် ခေါင်းယမ်း၏။ ဥပဒေရေးရာဌာနကြီးမှူး ကားမက်ဘက်
လှည့်ကြည့်ကာ ...

‘စာချုပ်ထဲမှာ ဘယ်လိုပါသလဲ’

‘ဆယ်ပတ်အတွင်း အချောကိုင်ရမယ်၊ ဆယ်ပတ်ကနေ
တစ်ရက်စွန်းတိုင်း သူက ကုမ္ပဏီကို နစ်နာကြေးပေးရမယ်’

‘ကဲ ... ဘယ်လိုလဲဗျို့’

ရက်ဒင်မျက်လုံးတွေ ရေခဲလိုအေးစက်နေ၏။

‘ပြန်ပေးရွေးဖို့ ငွေကိစ္စကကော’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ခင်ဗျားပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ’

‘ကျုပ် နားထောင်ခဲ့တာပါဗျို့၊ ပြောခဲ့တာက ခင်ဗျားပါ’

ဂျိုသီလိုက်ပါသည် ။ ဤပွဲကား အကျပ်ကိုင် အချိန်ဆွဲပြီး
ကစားရမည့်ပွဲ။ သို့သော် သည် ပွဲမှာ မိမိဘက်က ဘယ်လိုမျှ
ခေါင်းမထောင်နိုင်သည့်ပွဲ ဖြစ်နေကြောင်းလည်း
သဘောပေါက်ထားသည် ။

‘ကျုပ် အဲဒီငွေရမှ ဖြစ်မယ်’

‘နှစ်ပတ်လောက်ကြာရင်တော့ ရနိုင်မလားပဲ’

‘သိပ်နောက်ကျသွားမယ်၊ အဲဒီငွေကို ခုရမှ ဖြစ်မှာ ’

ရက်ဒင် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး တစ်ဘက်သို့လှည့်ထွက်သွားရန်
ခြေလှမ်းပြင်၏။

‘အာမခံငွေကကော’

ဂျီကမေးတော့ စီးပွားရေးနှင့် ငွေကြေးဌာနမှူး လယ်ရီမာတင်က
စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်သပ်ရင်း

‘ကျွန်တော်တို့ အာမခံကုမ္ပဏီနဲ့ စကားပြောကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
ပြဿနာကလေး တစ်ခုရှိနေလို့ ’

‘ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးလဲ’

‘ခင်ဗျာသားဟာ ကုမ္ပဏီရဲ့ တရားဝင်အမှုထမ်း မဟုတ်ဘူး လို့ သူတို့
ကပြောနေပါတယ်’

‘ဟေ ... ဒီဇာတ်ကားမှာ သူကိုယ်တိုင် ဝင်ရိုက်နေတာပဲကွ’

‘ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီက တရားဝင် စာနဲ့ ပေနဲ့ မငှားဘဲ ခင်ဗျားဘာသာ
ခင်ဗျား ငှားထားတာ မဟုတ်လား’

‘သူဟာ ငါ့သားကွ’

‘အေးလေ၊ ဒီဇာတ်ကားကလဲ ကျုပ်ဇာတ်ကားပဲ’

ရက်ဒင် ပြန်ပက်၏။

‘ကဲ ... ဒီကားကို ရှစ်ပတ်အတွင်း အချောကိုင်
တည်းဖြတ်ပေးမယ်ဗျာ’

‘ငါးပတ်’

‘ကောင်းပြီ၊ အဲဒီငွေငါးသိန်းကိုသာ အမြန်ဆုံးထုတ်ပေး’

‘မပူပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ဂျက်စီ ချက်ချင်းစီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်’

ရက်ဒင့်အမူအရာ ချက်ချင်း ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖြစ်သွားသည် ။ ဂျီ၏ လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ရုပ်ရှင်ပြခန်းတံခါးဆီသို့ သွားသည် ။ ပြီးမှ ...

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်သွယ်ပါ့မယ်၊ မကြာစေရဘူး’

ဂျီ အခန်းပြင်သို့ရောက်သွားသည် နှင့် ရက်ဒင့်သည် မိုက်ဒက်ဗလင်ဘက် လှည့်လိုက်၏။

‘ကဲ ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်၊ နားကျပါးကျလဲ နားထောင်၊ အဲရစ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ငွေပေးထားတယ်၊ ခင်ဗျားဘက်ကလဲ တာဝန်ကျေပါတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားသူ့ကို ဆက်ပူးထား၊ သူခင်ဗျားကို ယုံတယ်။ ဆိုလိုတာက ဒီဇနာကြီးဇာတ်ကားကို အချောကိုင် မပြီးဖို့ သေချာအောင်လုပ်၊ နောက်ဆုံးသတ်မှတ်ရက်ထက် ဘယ်လောက်ပဲ ကျော်ကျော် ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဒီဇနာကြီးကို ကျုပ်စိတ်တိုင်းကျလက်စားချေပြီးချိန်ကျ သူ့လက်ထဲမှာ သေးအိုးတစ်အိုးတောင် မကျန်စေရဘူး မှတ်’

ဒက်ဗလင် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ပြခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော အခြားသူတွေနောက်မှ နှုတ်ဆိတ်စွာ လိုက်သွားသည် ။ နောက်ဆုံး ရက်ဒင့်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ ရုံတွင်းစကားပြောစက် ခလုတ်ကိုဖွင့်ပြီး ရုပ်ရှင် ပြစက်အခန်းကို ခေါ်လိုက်၏။

‘မော်ရီကို ပြောစမ်း၊ သူ့ကို ငါ့ချက်ချင်းဒီမှာ တွေ့ချင်တယ်လို့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ’

ခဏနေတော့ စက်ခန်းနောက်ဘက်မှ
မော်ရီစတေးဗစ်ထွက်လာသည် ။ သည် လူက ရက်ဒင်ထံတွင်
အမှုထမ်းခဲ့သည် မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ရှိပြီ။

အသက် ငါးဆယ်ကျော်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကြွက်သား
မြောင်းမြောင်းထနေသည့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် အဆီပြင်ဆိုလို့
တစ်ရွေးသားမျှမတွေ့ရပေ။ သူကား ရက်ဒင်၏ သစ္စာရှိ လူယုံတော်။

ရက်ဒင်ကခိုင်းမည်ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်ကို ဇီဝိန်ချွေဖို့ လည်း
ဝန်မလေးဘူး။ သူ့မှာ ထူးခြားသည့် အရည်အချင်းသုံးရပ်ရှိ၏။ သူသည်
လက်နက်မျိုးစုံကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကိုင်တွယ် အသုံးချတတ်သည် ။
ဘယ်တော့မဆို အရေးအကြောင်းကြုံလေ သွေးအေးလေ။ နောက်ပြီး
သူ့မှာ ခံစားချက်ဆိုလို့ စိုးစဉ်းမျှမရှိ။

‘တို့ ပြောနေတာတွေ ကြားလား’

‘တစ်လုံးမကျန် ကြားပါတယ်’

‘ဒက်ဗလင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်။ ဒီလူကို ငါ မယုံဘူး။
တကယ်လို့ ဒီလူ အချိုးမပြေရင်ဒီတာဝန်ကို ဆုံးခန်းတိုင်ထိ
မင်းဆက်ယူစေချင်တယ်။ နားလည်လား’

စတေးဗစ် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သို့သော် ကျောက်ပေါက်မှတ်များ
ဝိန်းနေသည့် သူ့မျက်နှာ ပြားပြားပေါ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဆိုလို့
တစ်စက်ကလေးမျှ မတွေ့ရ။ ပကတိကျောက်ရုပ်။

အခန်း (၃)

ယာဉ်မောင်းက ဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းလိုက်၏။
မော်တော်ကားသည် ဘေးဘက်သို့ ထိုးဆင်းသွားသည် ။ ပြီးတော့
ဖိနပ်မပါ ခြေကျင်လျှောက်လာသည့် အင်ဒီးယန်း မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်
လက်မအနည်းငယ်အကွာတွင် တုံ့ခနဲရပ်သွားသည် ။

ထိုမိန်းမက ကလေးတစ်ယောက်ကို
ကျောပိုးပြီးလမ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် အေးအေးလူလူ လျှောက်နေသည်
။

ဘင်သည် ၁၉၆၆ ခုနှစ်ထုတ် ကဲဒီလက်ကား နက်ကြီး၏
နောက်ခန်းမှာ ပါလာသည် ။ ရပ်လိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် ရှေ့ခုံနှင့်
ပြေးဆောင့်မိသော ဘင်က နောက်ခုံပေါ်ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည် ။

သို့ ထိုင်အချလိုက်တွင် သူနှင့် ယှဉ်လျက် စီးလာသည့်
ဗိုလ်မှူးကြီးဟွမ်တာနှင့် ဆောင့်မိသည် ။

‘ဘင်ရေ၊ ဒီကောင်ရဲ့ မိုက်မဲမှုကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်ကွ၊
ဒီကောင်ဟာ စက်ပစ္စည်းတွေ ပြင်တဲ့ နေရာမှာ တော့ ဆရာတစ်ဆူပဲ၊
ဒါပေမဲ့ ကားလက်ကိုင်ဘီးကို ကိုင်တဲ့ အခါကျ အတွေးအခေါ်က
အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်အဆင့်ပဲ ရှိသေးတာကလား’

ဘင် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ရွှေ့ထိုင်သည် ။ သူသည် ဟွမ်တာ၏

အကျဉ်းသားအဖြစ် နေခဲ့ရသည် မှာ ခြောက်ရက်တိတိရှိပြီ။ သည်
အတွင်း မိမိအား ဒေါ်လာငါးသိန်းဖြင့် ပြန်ပေးဆွဲထားသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို
အစွမ်းကုန် အကဲခတ်လေ့လာကြည့်ခဲ့၏။

သည် လူကြီး၏ စိတ်အလျဉ်က ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး၊
အပြောင်းအလဲမြန်သည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ ဧည့်ဝတ်ကျေသော
အိမ်ရှင်ကောင်းတစ်ဦးလို ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိလှ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့လည်း ဒေါသကုမ္မာရကြီး
ဖြစ်နေတတ်ပြန်သည် ။

သည် လူကြီးကား သူ့ကို ဆန့်ကျင်သူ တစ်ဦးအား၊
ဘဝပျက်သွားလောက်အောင် သြဇာအာဏာ သုံးတတ်သူ။
သူစိမ်းဆိုလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ အယုံအကြည်ထားသူ မဟုတ်။

သူ့ခါးမှာ ၉ မီလီမီတာ ဘရောင်နင်အော်တိုမက်တစ် သေနတ်ကို
အမြဲချိတ်ထားသူ။ ထိုမျှမက လက်နက်ကိုင်သက်တော်စောင့်
တစ်ဦးကိုလည်း သူ့အနီးမှာ အမြဲလို ခေါ်ထားတတ်သူ။

သည် တော့ ဟွမ်တာ၏ ခြေလှမ်းကိုမှန်းဆဖို့ ဆိုတာ
ပြဒါးကိုလက်ဖြင့် ဖမ်းရသလိုပင်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲဟင်’

‘သွားတဲ့ နေရာရောက်တော့ မင်းသိလိမ့်မပေါ့’

ဟွမ်တာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည် ။

မော်တော်ကားကို လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း
ဆက်မောင်းသွားသည် ။ သည် လမ်းက မြို့ပြင်သို့ ထွက်သည့်လမ်း။

ဘင်က ဟွမ်တာထံဆက်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းမနေတော့ဘဲ မျက်စိတွေ
စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်ရက်အတွင်း
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် များကို ပြန်စဉ်းစားရင်း မိမိအနေအထားကို
သုံးသပ်နေမိ၏။

ကနဦးပိုင်းတွင် ဘာကိုမျှော်လို့ မျှော်ရမှန်း မသိ။ ဟွမ်တာဆိုသည့်
ငနဲကြီးက မိမိကို အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ပစ်ထားခဲ့သည် ။ မိမိထံ
အဝင်အထွက်ဆိုလို့ နံဘေးအိမ်မှ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပဲရှိသည် ။

မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူနှင့် ဝါးခြမ်းပြားလို ပိန်သောဆရာဝန် အဘိုးကြီးက
အင်္ဂလိပ်စကား လုံးဝမတတ်။ သို့ပေမဲ့ သူ့လုပ်ငန်းမှာ တော့
ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသည် ။

ဘင်ကို ဆေးစားဖို့ ဆေးသောက်ဖို့ ဘာမျှမညွှန်း။ သူဆေးကုပြီး
နှစ်ရက်အကြာတွင် ဘင်မှာ ခံစားရသည့် ဝေဒနာဆိုလို့
အနာကျက်စပြုနေသော ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာများမှ လွဲလျှင် မကြာမကြာ
စူးစူးထိုးထိုး ခေါင်းကိုက်နေတာလောက်ပဲ ရှိတော့သည် ။

တတိယမြောက်နေ့တွင် မူ ဟွမ်တာ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုသလို
စိတ်ပြောင်းသွားသည် ။ ဘင်ကို စပ်စပ်စုစု မေးခွန်းတွေမေးတော့သည်
။

ဂျီသည် ဘင်၏ ဖခင်ရင်းမဟုတ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်သိရသောအခါ
ဟွမ်တာ ရှူးရှူးရှားရှား ထဖြစ်တော့၏။

‘မင်းလိမ်နေတာ၊ မင်းဟာ ဂျီရဲ့ သားဆိုတာ ဒက်ဗလင်က ငါ့ကို
အခိုင်အမာ ပြောပြီးသား’

ရပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာ ဒက်ဗလင်၏ အမည်ကို

ထုတ်ပြောလာတော့ ဘင် အံ့အားသင့်မိသည်။ ။

သို့ပေမဲ့ သည် အချိန်မှာ ဟွမ်တာကိုပြန်ပြီး မေးခွန်းထုတ်နေလို့ မဖြစ်မှန်း ဘင်သိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ မိခင်သေဆုံးသွားသောအခါ ဂျီက မိမိကို တရားဝင် မွေးစားပုံ၊ ထိုအချိန်မှ စပြီး မိမိ၏ မျိုးရိုးအမည်ကို ဂျီ၏ မျိုးရိုးအမည်အတိုင်း ပြောခဲ့ပုံများကို ရှင်းပြသည်။ ။

သို့တိုင် ဗိုလ်မှူးကြီးက ဆက်လက်စပ်စုသည်။ ။ မေးခွန်းတွေ မေးသည်။ ။ သူမေးခွန်းတွေကို အကဲခတ်ခြင်းဖြင့် သည် လိုကြီးရှပ်ရှင်လုပ်ငန်းအကြောင်း ဘာမျှမသိမှန်း ပေါ်လွင်လာသည်။ ။

‘ရုတ်တရက် ... ကြွ’ ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးဖို့ ဒါရိုက်တာဂျီ ကိုယ်တိုင်က ငွေလုံးငွေရင်း စိုက်ထုတ်ခဲ့သည်။ ။ သည် တော့ ဂျီသည် လူချမ်းသာဖြစ်ရမည်ဟု ဟွမ်တာ အထင်ရောက်နေ၏။ ဘင်က ဟွမ်တာ ထင်ထားသလို မဟုတ်ကြောင်း၊ ရှပ်ရှင်ဒါရိုက်တာသည် လည်း အရေးပါ အရာရောက်သော ကုမ္ပဏီ အမှုထမ်းတွေထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ဘင်က ရှင်းပြသည်။ ။

သည် တော့ ဟွမ်တာ့ စိတ်အခြေအနေ ရုတ်ခြည်းပေါ် တစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြန်သည်။ ။ သူက ဂျီသည် သူ့ကိုအရူးလုပ်လှည့်စား ပြောသည် ဟု ယုံကြည်နေပုံရ၏။ ။

ထို့ကြောင့် ဂျီကို လှလှပပ လက်စားချေရမည်ဟု ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ပြောသည်။ ။

ကားရပ်လိုက်မှ ဘင်အတွေးယဉ် ကြောရပ်သွားသည်။ ။

ဒရိုင်ဘာက ကားတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ။ ဘင်က

ဟွမ်တာဆင်းပြီးသည် ထိ စောင့်နေသည် ။ ပြီးမှ လိုက်ဆင်းသည် ။

ခုမှ ခြေဆန့်ခွင့်ရသဖြင့် ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်နေ၏။
မိုးကောင်းကင်အလယ်တွင် ထီးထီးမားမား ဝင်းပနေသော၊
ဖိုးလမင်းကြီးက တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ရှိနေသည့် ခေတ်ဟောင်း
ပုံစံဟိုတယ်အဆောက်အအုံပေါ်သို့ လရောင်ဖျော့ဖျော့ကို
ပက်ဖျန်းပေးနေ၏။

‘လာ၊ ဒီဟိုတယ်ကိုတော့ မင်းစိတ်ဝင်စားမှာ ပါ’

ဗိုလ်မှူးကြီးက ဟိုတယ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ပြီးဝင်သည် ။

ဟိုတယ်ရှေ့ခြမ်းရှိ ယမကာနှင့် ထမင်းစားခန်းမှာ
လူတွေပြည့်နေသည် ။ ဆေးလိပ်မီးခိုးဖြင့် မွန်းကျပ်နေသည် ။
စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ဗိုလ်မှူးကြီးဟွမ်တာအတွက်
သီးသန့်ချန်ထားပုံရသော စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို
ခေါ်သွားသည် ။

ဟွမ်တာဝင်လာသည် ကို တွေ့သည် နှင့် တစ်ခန်းလုံး မီးကိုရေဖြင့်
သတ်လိုက်သလို တိတ်ဆိတ်သွားသည် ။

‘ကဲ ထိုင်ကွာ၊ ရက်ပေါင်းတော်တော်ကြာကြာ လူနာထမင်း
လူနာဟင်းပဲ စားရတော့ မင်းလဲဗိုက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေမှာ ပေါ့၊
ဝီရူးအစားအသောက်တွေ ခံတွင်း မြိန်စရာ ကောင်းတဲ့
အကြောင်းမင်းကို ငါကြွားလိုက်ပါရစေဦး’

သည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖော်ရွေလွန်းနေသည် ။ သူ့ဖော်ရွေမှုမှာ
ဟန်ဆောင်မှုတွေ စွက်နေသည် ။ တမင်တကာ
ဖော်ရွေဟန်ပြနေကြောင်း သိသာသည် ။

ဘင်က ဟွမ်တာညွန်ပြသည့် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း စိတ်ထဲမအီမလည်ဖြစ်လာသည်။ ။

မိမိကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေသလိုစိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ဖြစ်လာသည်။ ။ မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်ပြီး မိမိနှင့် အနီးကပ်ဆုံးမျက်နှာတွေကို တွေ့ကြည့်လိုက်၏။ အများ စုမှာ အသားမည်းမည်းနှင့် ပီရူးလူမျိုးတွေ။

သို့သော် ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ။ အရက်ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသူတစ်ယောက် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါး။ သို့သော် ကြွက်သားတွေ ဖုတ်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျစ်လျစ်နေ၏။

ဖျတ်လတ်လှသော အစိမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးများမှာ လူငယ်တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများ ပမာ။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ထံမှ ခွန်အားတွေကို ကူးယူခံစားလိုက်ရ၏။

သူပုံစံက သာမန်လူတစ်ဦးထက်ပိုပြီး ထူးခြားမှုမရှိ။ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသော ဆံပင်ထူထူတွေ ဖြူဖွေးနေတာပဲရှိ၏။

‘မင်း သူ့ကို သိလို့ လား’

ဗိုလ်မှူးကြီးဟွမ်တာ၏ မျက်လုံးများက အရက်ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသူအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဘင် ခေါင်းခါပြပြီး စားပွဲထိုးလာချပေးသော အစားအစာများ ဆီသို့ အာရုံလွှဲလိုက်၏။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။

အရက်ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသူကို အာရုံစူးစိုက်ကြည့်ခြင်းသည် ထိုသူကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ သစ္စာဖောက်ရာ ကျနေသည် ဟု ဘင်၏

ရင်ထဲခံစားရ၏။

‘ဒါက ဘာဟင်းလဲခင်ဗျ’

ဘင်က စိတ်မပါဘဲ ခပ်ရွှင်ရွှင်လေသံလုပ်ပြီး စားပွဲထိုး
လာချသောအမြည်းကို ခက်ရင်းဖြင့် ညွှန်ပြရင်း မေး၏။

ဟွမ်တာက သံပရာရည်ထဲ စိမ်ထားသည့် ငါးစိမ်းဖြစ်ကြောင်း
ရှင်းပြသည် ။

‘ဒါပေမဲ့ မမြည်းခင်ယမကာလေး တစ်ခွက် လုပ်လိုက်ဦးလေ’

ဝီရူးပြည်ဖြစ်အရက်ကို ဘင်၏ ဖန်ခွက်ထဲသို့ တစ်ဝက်မျှ
ငဲ့ထည့်ပေး၏။

‘ဆလု’

စင်စစ်ဘင်သည် ဘီယာထက်ပြင်းသော ယမကာကို သောက်ခဲ့သည်
။ သို့ပေမဲ့ ခုတော့ ငြင်းနေလို့ မဖြစ်တော့။

‘ဆလု’

ဟွမ်တာကို တုံ့ပြန်ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပြီး ဖန်ခွက်ကို
နှုတ်ခမ်းနှင့်တွေ့လိုက်၏။ အရက်က မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်းနေသည် ။
သည် တော့ ပါးစပ်တစ်ငုံစာမျှ သောက်ပစ်လိုက်သည် ။

မီးတွေ ရုတ်တရက် မှီ န်သွားသည် ။ မိမိသောက်နေသည့်
ဘရန်ဒီသည် မိမိထင်ထားထက် ပိုပြင်းပါကလားဟု ဘင်တစ်ဖြုတ်မျှ
တွေးမိ၏။ ထို့နောက် မီးမောင်းကြီး တစ်တန်းလင်းလာသည် ။

အခန်းတစ်ဘက်စွန်းရှိ တစ်နေရာကို မီးထိုးပေးသည် ။
ဂီတသမားတစ်စု ကုလားထိုင် များ ပေါ် ထိုင်နေသည် ။ ချက်ချင်းပင်

တူရိယာများကို စတင်တီးမှုတ်သည်။ ။

အဆိုတော်မှာ ချွေးတွေရွဲနစ်နေသည်။ ။

ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည့် ပီရူးလူမျိုး လူဝကြီးတစ်ယောက်။ သို့သော် အသံတော်တော် ကောင်းသည်။ ။ အသံကနွဲ့ပျောင်းသည်။ ။ အောင်သည်။ ။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးသွားသည်။ ။ ပရိတ်သတ်ထံမှ တုံ့ပြန်သံကို ချက်ချင်း မကြားရ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဟွမ်တာက လက်ခုပ်တီးပြီး ‘သိပ်ကောင်းတာပဲ’ ဟု ကြွေးကြော်လိုက်မှ စောစောက ငြိမ်နေသော ပရိတ်သတ်များ လက်ခုပ် တဖျောင်းဖျောင်းတီးကြသည်။ ။

‘သောက်ကျိုးနည်း ကောင်းတာကိုး’

ဟွမ်တာပြောပြီး ဘင့်ဖန်ခွက်ထဲ ဘရန်ဒီငွေထည့်ပေးပြန်သည်။ ။

‘ဆလု’

ဘင် တုံ့ပြန်ဆုမွန်တောင်းသောအခါ သူ့ အသံလေးလေးကွေးကွေး ဖြစ်နေသည် ကို သတိပြုမိ၏။ နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်ခွက်များ သောက်နိုင်ပါဦးမလဲဟု လည်း စဉ်းစားမိ၏။

‘ဒါထက် မင်းကျူဘားကို ရောက်ဖူးလား’

ထုံးစံအတိုင်း ဟွမ်တာက အကြောင်းအရာ တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းကာ မေး၏။

‘ဟင့်အင်း’

‘အဲ ဒီ မှာ မှ သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ လူတွေ ပေါတာကွ။ ငါအဲဒီကို အလည်အပတ် ရောက်ဖူးတယ်။ ဟာဗာနာက ငါတည်းတဲ့ အခန်း’

ပြတင်းပေါက်ကနေ အောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် မနက်တိုင်း ကြားနေရတာ ဖရဲသီးရောင်းတဲ့ လူတွေရဲ့ ကြွေးကြော်သံပဲ။ သူဆိုတာက ဟာဘာရီနာ သီချင်းရဲ့ အလိုက်အတိုင်းပဲ။ အဲဒီဟာ ဘာရီနာဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မင်းကြားဖူးလား’

ဘင်ခေါင်းယမ်းပြ၏။

‘အား ... မင်းတကယ့်အတွေ့အကြုံကြီး တစ်ခုကို မတွေ့ကြုံဖူးဘဲကိုး မင်ညူယယ်ဒီဗာလာက အဲဒီသီချင်းမျိုးဟာ စပိန်ပြည်ရဲ့ ဂုဏ်ယူထိုက်တဲ့ သီချင်းလို့ ဆိုတယ်’

ထို့နောက် တေးတစ်ပုဒ်၏ အလိုက်ကို ညည်းပြသည် ။ တေးသွားက မြူးကြွသည် ။ နားထောင်လို့ ကောင်းသည် ။

‘တကယ်တော့ အဲဒီတေးသွားကို ဖွဲ့စပ်ခဲ့တာ နီဂရိုးတွေကွ။ စပိန်တွေ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါကော မင်းသိရဲ့ လား’

‘ဟင့်အင်း’

‘မင်းကကော မင့်နိုင်ငံရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ငါ့ကို ဆိုပြပါလား’

ရုတ်တရက်ကြီး ကောက်ကာငင်ကာ တောင်းဆိုလိုက်သဖြင့် ဘင် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားသည် ။ သို့ဖြင့် ခေါင်းထဲ ပေါ်လာရာ တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို ညည်းပြလိုက်၏။ တေးသွားမှာ ကြော်ငြာတစ်ခု၏ တေးသွားဖြစ်နေသည် ။ တေးအညည်းကို ရပ်လိုက်၏။ အခြား တေးတစ်ပုဒ်ကို ဖျစ်ညစ်စဉ်းစား၏။ အမေရိကန်တေးဝီသသည့် တေးတစ်ပုဒ်။ သို့သော် အမေရိကန်အမျိုးသား သီချင်းပဲ ခေါင်းထဲပေါ်လာသည် ။ သူက ထိုသီချင်းကို ဆိုပြ၏။ သို့ပေမဲ့စာသားများကို မေ့နေသည် ။

‘စိတ်ဝင်စားစရာပဲ’

ဗိုလ်မှူးကြီး မပွင့်တပွင့်ပြော၏။

ဘင်သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့ မျက်လုံးများက
အရက်ကောင်တာမှ လူကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူစိမ်းလူကို ကြည့်ရတာ
စိတ်ထဲတင်းကျပ်နေပုံ။

သည် လူက အခန်းနောက်ဖက်ရှိ မှောင်ရိပ်များကို တကြည့်တည်း
ကြည့်နေသည် ။ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာမလုပ်မီ အနေအထားကို
ချိန်ဆတွက်ချက်နေပုံမျိုး။

ပရိသတ်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသံ ကြားရ၏။ သည် တော့
စင်မြင့်ကလေးဆီသို့ ဘင်အာရုံစိုက်လိုက်၏။

စင် ပေါ်မှာ မိန်းမနှစ်ယောက်။ နှစ်ယောက်စလုံးအသားညိုညိုနှင့်
အင်ဒီးယန်းမတွေ။ အသက်ကတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
တော်တော်ကွာသည် ။ တစ်ယောက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါး။
ကျန် တစ်ယောက်ကတော့ ဆယ့်ခြောက်ဆယ့်ခွန်ထက်ကြီးပုံမပေါ်။

နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ကိုယ်မိန်းနွဲ့ကာ ကနေသည် ။
ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က စင်မြင့်ပေါ်တွင်
တင်ပြင်ခွေထိုင်ပြီး ဗုံတီးပေးနေ၏။

ပရိသတ်တွေထဲမှ အော်ဟစ်အားပေးသံတွေထွက်လာ၏။
ဘင်ကတော့ စိတ်ပျက်လာသည် ။

‘ဘယ်လိုအကမျိုး ...’

ဘင်၏ စကား အဆုံးမသတ်နိုင်။ ဟွမ်တာထိုင်နေသည့်
ကုလားထိုင်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကုလားထိုင်အလွတ်ကိုပဲ

တွေ့ရတော့၏။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဘင် မအီမသာဖြစ်လာ၏။ စောစောက သောက်ထားသည့် ဘရန်ဒီတွေ တန်ခိုးပြ လာပြီ။ အမြင်တွေ ဝေဝါးလာ၏။

စင်မြင့်ပေါ်မှ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို မြင်ရသေးသည် ။ သို့ပေမဲ့ မြူနှင်းထူထူကို ဖြတ်ကြည့်နေရသလို။

ဘင်ထိုင်ရာမှ ထ၏။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ ကြိုးစားသွားသည် ။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များက အနှောင့်အယှက်ပေးသော ဘင်ကို တွန်းပစ်ကြ၏။ အာရုံပျက်ရကောင်းလား ဆိုကာကန်သူက ကန်ကြ၏။

အခန်းအပြင်ဘက်ရောက်သည် နှင့် ဟိုတယ်အိုကြီး၏ လေသာဆောင်ပေါ်တွင် ရပ်နေ၏။ အသက်ပြင်းပြင်း ဆက်တိုက်ရှူသွင်းလိုက်၏။

လရောင်ဝင်းဝင်းကြောင့် ဟိုတယ်အောက်ခြေကို လှမ်းမြင်နေရသည် ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဟွမ်တာကိုကော၊ သူ့သက်တော်စောင့်ကိုပါ အရိပ်အရောင်မျှမမြင်ရ။ ရွံ့စက်တွေပေကျန်နေသည့် မော်တော်ကားကြီးကတော့ မိမိတို့ ရပ်ထားခဲ့သည့် နေရာမှာ ပင် မလှုပ်မယှက်။

ခုနေထွက်ပြေးရလျှင် ကောင်းမလားဟု ဘင် ဖျတ်ခနဲတွေးမိ၏။ သို့သော် အကြံအစည်ကို ချက်ချင်းပယ်ချလိုက်၏။ ပြေးချင်လျှင် ရေခဲနေသည့် အင်ဒီးယန်းတောင်တန်းကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြေးချင်ပြေး၊ မဟုတ်လျှင် အခြားလမ်းနှစ်လမ်းပဲရှိသည် ။

တစ်လမ်းက လေယာဉ်ကွင်းသို့သွားပြီး လေကြောင်းမှ ပြေး။

နောက်တစ်လမ်းက လူသွားလူလာ မရှိသလောက် ဖြစ်သည့်
တောလမ်းမှ ပြေး။ သို့သော် သည် လမ်း နှစ်လမ်းကို
ဗိုလ်မှူးကြီးဟွမ်တာက အချိန်မရွေး ပိတ်ဆို့ထားလိုက် နိုင်သည်။ ။

ဘင် လေသာဆောင်အစွန်းသို့ ကွေ့ကောက်ရှောင်သွားသည် ။
သူအရက်မူးနေပြီ။ ရှင်းသန့်လတ်ဆတ်သော လေအေးအေးကိုရှူရမှ
သူမူးနေတာပိုပြီး သိသာလာသည် ။ ထိုအရာတွေ အားလုံးထက်
သူအရေးတကြီးလိုအပ်နေသည် မှာ ရှူးရှူးပေါက်ဖို့ ။

ဟိုတယ်ထဲမှာ အိမ်သာရှိ မရှိ မသိ၊ အပေါ့သွားချင်လှပြီ။ အိမ်သာရှိ
မရှိသွားကြည့်နေဖို့ အချိန်မပေးနိုင်တော့။ သို့ဖြင့်
လှေကားတိုကလေးတစ်ခုမှ ဆင်းခဲ့၏။ ထို့နောက်
အခန်းထောင့်စွန်းတစ်နေရာတွင် ရှူးရှူးပန်းပစ်လိုက်၏။

အပေါ့သွားနေရင်း မူးနောက်နေသော ခေါင်းထဲတွင်
လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ထွက်ပြေးဖို့ အကြံပေါ်လာပြန်သည် ။
ဗိုလ်မှူးကြီး ဟွမ်တာသည် မိမိကိုတရားဝင်ဖမ်းထားရလောက်အောင်
ဘာမျှအထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိ။ အကယ်၍ မိမိသာ
လေဆိပ်သို့ရောက်အောင် သွားနိုင်လျှင် ဟွမ်တာသည် မိမိကို
ထပ်မံဖမ်းဆီးဖို့ လက်တွန့်ပေလိမ့်မည်။ အပြစ်မရှိသော မိမိကို
လေဆိပ်ရှိ အကောက်ခွန်အရာရှိများ ၊ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး
အရာရှိများ ရှေ့တွင် ဖမ်းဆီးလျှင် ဟွမ်တာ ပြဿနာတက်နိုင်သည်
မဟုတ်လား။

ခေါင်းထဲတွင် အကြံအစည်တစ်ရပ် ရေးရေးပေါ်လာရုံမျှ
ရှိသေးသည် ။ သူ့ခါးကို မာမာကျောကျော အရာတစ်ခု
လာထောက်သည် ကို သိလိုက်ရ၏။

ခေါင်းကို နောက်ပြန် ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ၊ သူတွေ့ရသည်
မှာ ဟွမ်တာ၏ ယာဉ်မောင်း။ သူ့နောက်မှာ ရပ်နေသည် ။ လက်ထဲမှာ
အော်တော်မက်တစ် ရိုင်ဖယ်တစ်လက် ကိုင်လျက်။

‘ဘယ်သွားမလို့ လဲ’

‘ဟေ ... ငါအပေါ့သွားနေတာကွ၊ သေတော့မှာ ပဲ’

‘မြန်မြန်လုပ်’

‘မင်းက ဘာကိစ္စ’

‘စကားမများ နဲ့၊ မြန်မြန်လုပ်’

သေနတ်မောင်းတင်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဘင်ဘောင်းဘီစစ်ကို
ဆွဲပိတ်လိုက်၏။ ရိုင်ဖယ်ပြောင်းက သူ့ကျောကို ဖိထောက်လိုက်သဖြင့်၊
လေသာဆောင်အထပ်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ရသည် ။

တံခါးပေါက်နားရောက်တော့ အခန်းထဲတွင်
အော်ဟောက်အမိန့်ပေးနေသံတွေ ကြားရသည် ။ အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ
စစ်ဖိနပ်သံတွေ၊ စားပွဲများမှောက်ကျသံတွေပါ ကြားရသည် ။

ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည် နှင့် သည် ဟိုတယ်ကို
ဝင်စီးထားပြီဖြစ်ကြောင်း ဘင်သိလိုက်၏။ ရဲတပ်ဖွဲ့ကလား၊
စစ်တပ်ကလား မသိနိုင်သည့် ယူနီဖောင်းဝတ်များက နံရံများကို
ကျောပေး စီတန်း ရပ်နေပြီး။ ထွက်ပေါက်များကိုပိတ်ထား၏။

သူတို့ လက်ထဲမှာ မောင်းပြန်သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ပွဲကြည့်
ပရိသတ်အားလုံး အခန်းလယ်မှာ စုနေရသည် ။

လက်တွေ့ကို နောက်စေ့ပေါ်တင်ထားရသည် ။ သူတို့ ကြားထဲတွင်

ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေသူမှာ စောစောက အရက်ကောင်တာတွင်
ထိုင်နေသည့် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့်လူ။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဟွမ်တာက ဘင်ကိုမြင်လိုက်သည် နှင့်

‘ဪ ... မင်းရောက် လာပြီကိုး၊ ငါက မင်းမိုက်ရူးရဲထွက်ပြေးဖို့
အားထုတ်နေပြီလို့ ထင်လိုက်တာ’

‘ဒါက ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဗျ’

‘ကြိုတင်ကာကွယ်မှုလေး သက်သက်ပါ။ မှောင်ခိုသမားတွေ၊
အလိုရှိနေတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေ၊
နိုင်ငံရေးအရရှောင်တိမ်းနေသူတွေကို၊ ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးဖို့ ရှောင်တခင်
ဝင်စစ်တာပါ’

ရူမိုက်ဇာ မောင်းပြန်သေနတ်ကိုင်ထားသည့် ဗိုလ်လေးတစ်ဦး
ဘင်ဆီလျှောက် လာပြီး ...

‘ခင်ဗျား အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းတွေပြပါ’

‘ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က ဗိုလ်မှူးကြီး ဟွမ်တာဆီမှာ ပါ’

‘တကယ်ပဲလား ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ’

‘မဟုတ်ရပေါင်ကွာ၊ ဒီလူကို ငါသိတောင်မသိဘူး’

‘ဟိုကိုသွား’

ဗိုလ်လေးက လူတွေစုရပ်နေသည့် အခန်းလယ်သို့ ညွှန်ပြသည် ။

‘ခင်ဗျားကြီး ဘာစောက်ချိုးချိုးနေတာလဲဗျ’

‘အချိန်တန်တော့ သိလိမ့်မယ်ပေါ့ကွာ’

ဟွမ်တာ ခပ်အေးအေးဖြေ၏။

‘ဒီတော့ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာ လဲ’

‘မင်းကို စစ်ဆေးမေးမြန်းကြလိမ့်မယ်’

‘ဘာကိစ္စအတွက်လဲ’

‘မင်းကို တရားစွဲသင့်မစွဲသင့် ဆုံးဖြတ်ဖို့ ပေါ့’

‘ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲဟာ’

‘ဒါဆို မင်းဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးလေ’

ဟွမ်တာက ဗိုလ်လေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

‘ငဲ့ဆီက မီးစိမ်းမပြမချင်း ဒီလူကိုအရေးမယူနဲ့ ၊ ငါပြောတာ
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်ရဲ့ လား ရဲဘော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ’

ဗိုလ်လေး အလေးပြုပြီး တစ်ခြားဘက် လှည့်သွားသည် ။

ဟွမ်တာက ဘင်ကြားရုံမျှ လေသံဖြင့် တိုးတိုးပြော၏။

‘မင်းပထွေးဟာ ငဲ့ကို ပေးထားတဲ့ ကတိကို မဖျက်ဘူးဆိုတဲ့
အကြောင်း လာမယ့်လေးရက်အတွင်း ပြသနိုင်ပါစေလို့
ဆုတောင်းပေါ့ကွာ’